

Gheorghe Văduva

NEȘFĂRȘIRI

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari

DE ACELAȘI AUTOR

(lucrări literare)

1. *Între două toamne*, roman, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte*, roman, Editura Militară, București, 1985
3. *Nucul și via*, roman, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor*, roman, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii*, roman, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină*, roman, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin*, roman, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri*, roman, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei*, roman, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, eseu, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Ancore pe nori*, roman, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
13. *Zidire de fum*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
14. *Amurguri pe rug*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
15. *Sufletul ochilor*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
16. *Ancore pe gând*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
17. *Ochii toamnei*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>
18. *Colțul meu de frig*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2017,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Coltul%20meu%20de%20frig.pdf>
19. *Unde unde n-are unde*, versuri, Editura Detectiv literar, București 2018
20. *Atotfăcut din lucruri nefăcute*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, 2019
21. *Esențe virusate*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2020
22. *Cuvinte pe cuvânt*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
23. *Dincolo de zid*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2022
24. *Gând îngândurat*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2023

Site: www.gheorghevaduva.ro

GHEORGHE VĂDUVA

NESFÂRȘIRI

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2025

Coperta: Gheorghe Văduva

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Văduva, Gheorghe
Nesfârșiri Gheorghe Văduva – București: Societatea
Scriitorilor Militari, 2025

ISBN 978-973-8941-94-6

821.135.1-1

IUBIRE ȘI POVARĂ

Când vezi că-ți arde casa-n care ai trăit o viață
și n-ai nicio idee de mână să te țină,
iar focul ce te arde e singura-ți lumină,
doar noaptea-ți mai aduce o nouă dimineață.

Când bezna te cuprinde cu flăcările-i negre,
precum tăcerea surdă din marea vorbărie,
iar jarul din cuvinte-i un rug de ghețarie,
în munți, ghețarul antic la stele te-încălzește.

Lumina te orbește când ești cu ochii-n soare,
dar noaptea-l eclipsează și-n cer să vezi te lasă,
acolo-i infinitul luminilor de-acasă,
căci casa ta profundă e-n infinitul mare.

Nu prea-nțelegi ce-nseamnă în sine infinitul,
o fi un joc de umbre ce-n umbre se-învârtește,
un cerc ce-întotdeauna în cerc se convertește,
sau poate-n hău nadirul, ce poartă-n cer zenitul...

Chiar de le vezi pe toate din ceea ce se vede
și scormonești cu mintea ce ochiul nu percepe,
iar gându-ți duce văzu-n ce ochiul nu concepe,
rămâne-n drept să vadă doar dreptul tău de-a crede.

Noi toți suntem de toate și-n drept la tot ce este,
nimic din tot ce este nu poate să nu fie,
căci clipa efemeră e-n drept la veșnicie,
iar veșnicia-n sine-i idee și poveste.

Povestea-și cară fulgul cu pietrele de moară,
în tot există totul, nimicu-i o minciună,
cuvânt pavat cu verbe ce-n necuvânt răsună
și-și poartă-n traista vorbei imensa lui povară.

La greu, răspunde greul, când are greutate,
ușorul nu se lasă curtat de greul vieții,
cum noaptea nu orbește-n lumina dimineții,
ci trece-n așteptare ca dreptul la dreptate.

La porțile cetății câte-un hai-hui mai bate,
s-adoarmă între ziduri o noapte la-închisoare
și-n zori să plece iarăși cu vântul la plimbare,
gândind iar fără gratii, rob de libertate.

Dar, azi, cetatea lumii e-o casă fără casă,
o casă-n libertate, ieșită din ogradă,
o casă fără gratii, cu ochi de gând să vadă
acel cuvânt domestic ce-înseamnă tot acasă.

Să fii mereu acasă, să nu mai stai pe-afară,
cu inima pe gânduri, iubire și povară.

București, 12 decembrie 2023

LA STEAUA LUMINII DIN NORD

Când gândul o ia pe-arătură
și soarele-îngheață uituc,
de steaua polară m-apuc
cu cerul de noapte din gură.

Cu dinții mă prind de-o obadă
de roată din carul cel mic,
și-încerc prin proțap să ridic
loitra ce ține să cadă.

Loitra se ia de-o ulucă
din gardul de stele vecin,
la steaua polară mă-înclin
și steaua de timp mă apucă.

Mă lasă în jos să visez
pământul din plan vertical,
m-apuc de o coamă de cal
și-n fulger pe cer galopez.

Dar steaua din cerul cu dinți
se uită la mine chiorâș,
galopu-mi devine târâș
pe drumul cu nimhuri de sfinți.

Și-i cald într-o oază de frig,
și-i frig într-o clipă de cald,
în Calea Lactee mă scald
și-n Steaua Polară mă strig.

De-atâta căldură, îngheț,
de-atâta-înghețare, mă frig,
lumina se face covrig,
iar eu mă agăț de-un hârleț

De-acum, am cu ce să muncesc:
sap groapa-mi din cer spre pământ,
m-acopăr c-o pală de vânt
și sper ca din nou să vorbesc.

E mult până-ajung iar în fiord,
e greu să devin ce visam,
e musai să fiu ce eram
sub steaua luminii din nord...

Sunt singur cu mine în vis,
pe piscul din nordul de cer,
pe soare-i o pată de fier
și poarta luminii s-a-închis.

E-o cale lactee-n ibric,
cafeaua plutește pe-un nor,
deschid o fereastră spre-un dor,
dar dorul nu vede nimic.

El tace și-ascultă ce-i spui,
nu-l vezi, nu te vede, nu-i om,
nu-i casă, nu-i curte, nu-i pom,
e doar o privire hai-hui.

Privire cu suflet de lord
la steaua luminii din nord.

București, 14 decembrie 2023

PATRON PE OSUL TRICOLOR

De nouă ani s-a instalat,
ca musca Țețe la arat,
ca plimbă-vântul la palat,
un președinte-împărat.

E drept, poporul l-a votat,
c-un vot în voturi numărat,
dar lui defel nu i-a păsat
de-a fost sau nu adevărat.

S-a cuibărit tacit în turn,
țâfnos, înalt și taciturn,
cu chipul soarelui nocturn
din noaptea somnului diurn.

Și și-o fi zis, în sinea lui,
că pofta-i nu-i de pus în cui,
el nu-i slujbașul orișicui
și nu dă seama nimănui...

Va ține drumul cel mai cel,
c-așa-i normal, c-așa vrea el,
va declara la păci rezbel,
gomos, sarcastic și rebel.

Eu vreau ce vreau și fac cum vreau,
voi îmi veți da, eu nu vă dau,
vă spun direct, vă spun pe șleau,
eu totdeauna vreau și iau...

Un voiajor impunător,
sau doar o coadă de topor,
cu tot alaiul la picior,
patron pe osul tricolor ...

De multe ori a încercat
să schimbe ordinea în stat,
vrea și guvern vrea și palat
vrea și mandat după mandat.

Dar nimănui nu i-a păsat,
de ce-a ales, de ce-a votat,
iar voiajoru-înfumurat
își are cuibul la palat.

Și cuibărește mult și prost,
ca învățatul pe de rost,
ca somnul care doarme-n post,
ca orice fost care-a tot fost.

Dar fostului de fost nu-i pasă,
oriunde-ar fi, el este-acasă,
chiar și când casa-i altă casă
el vede latura mănoasă.

Fasoane, țâfne, aroganță
și un deceniu de vacanță.

București, 13 decembrie 2023

TĂCERI NETĂCĂTOARE

Nu vreau s-o iau din nou pe gând la vale,
da-n gândul meu mereu mă răzgândesc,
de dau cu zaru, -n zar mă regăsesc,
cu nenorocul care-mi iese-n cale.

Nu-l las să vină, nici nu-l rog să plece,
nu-i bai de vine, nu-i mai cânt în strună,
nu-i piază rea, nu e nici piază bună
e doar ce vine și, cum vine, trece...

În curtea lumii plină cu de toate,
cu munți de piatră seacă și nămol,
adesea, plinătatea-i suflet gol,
iar goliciunea-i pură plinătate.

Mă uit la mine-n clipa următoare,
dar următoarea clipă a trecut,
ca un nevrut în vrutul lui nevrut,
ca permanența-n clipa-i trecătoare.

Mă-întorc smerit la mine în ogradă,
m-așteaptă-n poarta casei un portar,
rămas aici, pe gând, din terțiar,
dar ochiul meu nu este-n drept să-l vadă.

Încerc atunci să văd prin nevedere
și văd atâtea-n văzul nevăzut:
trecutul viitor ce n-a trecut
și vocea lui din ultima tăcere.

E-n gândul răzgândit o simfonie,
creată de-un taifun în cuaternar,
pe-o piatră șlefuită de-un pietrar,
prea timpuriu, în epoca târzie.

Privesc ce-a mai rămas dintr-un demult,
din gândul răzgândirilor din gând,
când verbele se războiau tăcând,
tăcerea lor și azi o mai ascult...

Un gând de-i gând se răzgândește-n gânduri,
fără țărături, fără ape, fără loc,
în gheața lor, prin ger, devine foc,
și arde ca adâncul din pământuri.

Cândva, ne vom întoarce la izvoare,
ca vorbele-n tăceri netăcătoare.

Turnu Severin, 02 ianuarie 2024

EFFECT COLMATAT

Orașul se uită la mine de sus,
prin clipa de astăzi din timpul de ieri,
ce-a fost altădată nu e nicăieri,
nimic nu se spune, căci totul s-a spus.

Nu-s pietre de moară, nici mori pentru vânt,
nu-s focuri de gheață, nici sloiuri fierbinți,
nu-s verbe pe creier, ieșite din minți,
ci doar derivate din tot ce-i cuvânt.

E iar hărmălaie, cu străzi și mașini,
erau felinare, acum e neon,
idei complicate, cu biți și freon,
cu sens giratoriu și mii de lumini.

E greu să-i treci pragul, când pragul s-a dus,
e altfel conceptul de casă și prag,
de casa de-acasă, de dor și de drag,
căci soarele casei demult a apus.

Orașul e altfel, iar vechiul e nou,
pe vremea trăită sunt alte trăiri,
din vechea iubire cresc alte iubiri
și trece ecoul la noul ecou.

Orașul nu știe că eu mai trăiesc,
e altul în ochii-i ce-n ochi îl privesc
și-n inimi prin care, din nou, mă găsesc,
bat clipe profunde ce-n el viețuiesc.

Nici eu nu-i duc dorul, demult l-am uitat,
e-n mine o ceață la timpul trecut,
iar facerea lumii demult s-a făcut,
când soarele însuși era-întunecat.

Nici azi nu-i duc dorul, căci dorul s-a dus,
odată cu anii ce trec și tot trec,
cu clipele-n care nu plec, dar tot plec
cu soarele nopții ce-n zori a apus.

Orașul acesta trecut și prezent,
ce-și murmură pașii în sufletul meu,
e totuși cu mine și-n mine mereu,
chiar dacă eu însumi în mine-s absent.

Orașul din mine-i în mine-i oricum,
trecutu-i un garant la neuitare,
cum este ziua-n haina ei la soare,
cum este focu-n efectul lui de fum.

Orașu-acesta mai trăiește-n mine,
cum ce-a trecut în timpul care vine.

,

Turnu Severin, 31 decembrie 2023

ILUZIE STELARĂ

Undeva, pe cerul nopții mele,
într-un vârtej de verve-întunecate,
stătea pe gând un vânt de libertate
cu capu-n nori și ochii-între zăbrele.

Îl tulburase-o stea strălucitoare,
de pe-un alt cer, din altă galaxie
și nu știa de este-n drept să știe
de-i stea pe cer, sau una căzătoare.

O clipă doar, și totul se schimbase,
uitase chiar în sine să mai bată,
era ceva ce n-a mai fost vreodată,
iar ce-a tot fost demult acum uitase.

De nu mai bate, practic nu există,
căci nu există vânt care nu bate,
bătaia, pentru vânt e libertate,
iar viața-i în bătaia lui consistă.

Dar acea stea eternă îl orbise
și el pe el în sine se uitase,
într-un alt eu din el se derivase,
iar cel ce-a fost de fapt se năruise.

Nu-și amintea în niciun fel de sine,
nici nu-încerca de fapt cumva s-o facă,
voința lui a trebuit să tacă,
se cuibărise-n alt concept de bine...

Nu mai există rost, nici rostuire,
nu mai există-n viață-i libertate,
lumina stelei-i ultima cetate,
iluzie, fantasmă și... iubire.

Se năruise-n strălucirea rară
de pe-un alt cer, din altă galaxie,
printr-un transfer de gând în veșnicie,
din viața într-o piatră funerară.

Las gândul meu în legea lui să vadă,
iar eu încerc să nu mă uit la stele
și să rămân în gândurile mele
ca o cădere ce-a uitat să cadă.

Dar gândul meu care s-a dus în stele,
prin vortexul de verve-întunecate,
visând la alt concept de libertate,
n-a evadat din gândurile mele.

E tot acolo, singur, și visează
la steaua lui ce încă-l luminează.

Turnu Severin, 30 decembrie 2023

VECHIUL NOU ȘI NOUL VECHI

N-am mai trecut demult pe-aici, pe Strada Mare
care, -ntre timp, s-a cuibărit în una mică,
dar eu mai am curajul să nu-mi fie frică
de marele uituc al vremii trecătoare.

E-o stradă c-un pavaj care-ți suportă mersul,
e, poate, și un colț frumos de amintire,
sau un pasaj din cartea veche de citire,
unde-ai văzut, în gând, prin slove, Universul.

Atunci, demult, în prima ta abstractizare,
n-ai înțeles, de fapt, ce-înseamnă infinitul,
dar ai luat act cum e nemărginitul,
de dincolo de văzul tău și de hotare.

Nemărginirea lumii-i numai înainte,
spre moartea ei sau spre o viață viitoare,
prin zi și noapte, ceață, negură și soare,
prin gânduri și tăceri, prin fapte și cuvinte.

Dar tot nemărginire e și-n depărtare,
în ce-ai păstrat, în ce-ai uitat și-n amintire,
chiar dacă amintirea-n lume-i mărginire
și mărginirea-n lumea ei e neuitare.

Iar vechitura-n noi mereu se înnoiește,
prin transformări, în timp, prin viață, prin iubire
sau prin dureri, prin gând, curaj și amintire
atunci când noul ce-a fost nou se-învechește

Atâta vechitură îmi pare noutate,
atâta noutate îmi pare vechitură,
în orice existență există o măsură
iar o măsură-nseamnă-un grad de libertate

Uneori și viața asta te mai trage de urechi,
ce e vechi se înnoiește și ce-i nou devine vechi.

Turnu Severin, 01 ianuarie 2024

ÎNTUNERICU-N LUMINĂ

E știut că-n viața asta totul e făcut să treacă,
mai nimica nu rămâne, tot ce vine se și duce,
viața nu-i nemuritoare nu-i nici cruce la răscruce,
lumea nu-i nemișcătoare, unul vine, altul pleacă.

Numai moartea-i nemișcare, nici nu vine, nici nu trece,
ea-i de fapt, eternitate, fără timp și fără lege,
nu se leagă de-altă zare, nu cultivă, nu culege,
este-n sine neschimbare-n negrul ei etern și rece.

Ființează-n nelumină, pare-o umbră cu o coasă,
infinat în togă neagră, nici de popă, nici de cioclu,
cu vedere-n nevedere, fără ochi, fără binoclu,
nu gândește, nu trăiește, nu-i urâtă, nici frumoasă.

Ea e infinitul negru, nu-i persoană, nici idee,
universu-i dă lumină prin întunecimi de gheață,
nu există-n existență, moartea-i moarte, nu e viață,
chiar de-întunecimea-n sine are genul de femeie.

O femeie-n lumea noastră e de viață creatoare,
poartă-n viață-i noua viață, e idee, mamă, floare,
e lumină, frumusețe, te alină când te doare,
dar și ea se prăpădește, căci femeia-i muritoare.

Moartea nu e ca femeia, chiar de-n gen e feminină,
ea nu naște, nu iubește, nu trăiește și nu moare,
nu-i idee, nu e mamă, nu-i iubire, nu-i nici floare,
este doar eternitate și-întuneric, nu lumină.

Uneori auzi sintagma: toți suntem datori c-o moarte,
moartea nu e datorie, nu e nici alt gen de viață,
cum e noaptea pentru ziuă, ziua pentru dimineață,
dimineața pentru noapte și aici pentru departe.

Moartea n-are drept la viață, viața merge înainte,
roata vieții se învâртеște, moartea nu se vrea rotită,
ea nu-i clipă trecătoare, nici clepsidră infinită,
n-are viață, n-are moarte, ea-i etern netrecătoare.

Oamenii se iau în coarne, coarnele la om sunt sfinte,
poate-așa le este viața, soarta sau blestemul sorții,
dar războiul nu e moarte, este doar o coasă-a morții,
oamenii se bat în toate: -n arme, -n mofturi și-n cuvinte.

Nu prea știm ce va fi mâine, poate moartea va fi viață,
e mai simplă, mai directă, nu-i urâtă, nici frumoasă,
are biți în loc de coarne și smartfon în loc de coasă,
nu va fi cu ochii-n soare, soarele-i în ea de gheață.

Poate și noi vom fi alfelii, infiniți, ca Universul,
moartea nu-i interactivă, viața morții e tot moarte,
dar noi o vom face viață, și vom merge mai departe:
vom repune viața-n viață și în nemurire versul.

Turnu Severin, 03 ianuarie 2024

GÂND DE GÂND

Gândul nu te lasă singur niciodată,
nici când n-ai pe nimeni la cap să te bată.

Nici când toți de-odată se grăbesc să-ți spună
că-n lumina oarbă nu-i vreo veste bună.

El e campionul la-înnodat de ițe,
la pus de probleme și la făcut fițe.

Nu-i pasă de vreme, de nori, nici de soare,
e-n formă perfectă-n orice-împrejurare.

Nu pictează visuri, n-are stil nici artă,
te duce cu vorba, dar nu-i gură spartă.

Nu e suprafață, nu e val pe mare,
nu e-n întuneric, nu-i cu ochii-n soare.

Este și tot este, peste tot, acasă,
se-îmbârligă-n toate, de nimic nu-i pasă.

Face curte minții, mintea-i cântă-n strună
și pe vreme bună, și când e furtună.

N-are nicio treabă cu nicio-întrebare,
propria-i esență este-întrebătoare.

Și chiar când se ține cu alt gând de mână
el e doar cu sine mereu împreună.

El cu sine-n sine-n taină meditează,
la tot ce se poate-n gândul lui visează.

Nimeni nu-l ascultă, nimeni nu-i vorbește,
lumea-i altă lume, lumea lui gândește.

Toate sunt de toate, el e doar ca sine,
el e universul, el e rău și bine.

Câteodată, noaptea, ar vrea să rămână
singur c-o idee, s-o țină de mână,

să-i arate calea către-o altă vreme,
cu-îndoieli și drepturi, vise și dileme,

chiar cu certitudini rare și bizare,
care fac lumină-n petele din soare.

Dar lumina-n sine nu se vrea pătată,
ea vrea să rămână pe vecie fată.

Să aducă-n totul raza ei de soare,
și-n nimicul veșnic să cultive-o floare.

Turnu Severin, 29 decembrie 2023

DISTINSA MEA IDEE CĂLĂTOARE

Distinsa mea idee de-altădată,
îmi ești mai scumpă ca un dor de ducă
pe-o brână din memoria-mi uitucă,
în care nu-mi fac cuibul niciodată.

O las în taină să-și aducă-aminte
de nopțile de foc cu ochii-n soare,
de clipele de jar netrecătoare,
din gânduri, din tăceri și din cuvinte.

Erai pe-atunci tu singură cu mine,
pe un talveg de verve-întortocheate,
în slalom printre umbre luminate,
prin infinitul dintre rău și bine.

Credeam că te privesc ca pe-o idee,
pe care n-o vezi clară niciodată,
erai ca o lumină-încețoșată
din ce vezi noaptea-n ochii de femeie.

Erai așa cum este dimineața,
născută-n manieră mediană,
de-o noapte albă, prin cezariană,
când se lăsa pe văzul lunii ceața.

Dar eu te-întrezăream ca pe-o fereastră,
dintr-un castel cu turnuri la vedere,
prin verbe adunate în tăcere,
dintr-un discurs de inimă albastră.

M-am cuibărit la tine-n universuri,
printre sintagme pline cu angoase,
într-un cuibar cu urâciuni frumoase,
precum un vers într-un volum de versuri.

Tu ai trecut, dar n-ai plecat din mine,
te-ai cuibărit în mine ca o zare,
te văd aproape-n orice depărtare
și-mi fac cuibar în dorul meu de tine.

Te regăsesc și-n umbra-mi viitoare,
dintr-un de ieri ce-a devenit de mâine,
precum devine grâul miez de pâine
și viitorul clipă trecătoare.

Distinsa mea idee trecătoare,
găsesc în tine singura-mi esență,
mai pe-înțeleș, eterna ta prezență
în trecător, mereu netrecătoare.

Dar toate mor, căci viața-i muritoare,
ce-a fost mai ieri devine amintire,
uitarea-i o poveste de iubire,
iubirea-n clipa ei-i nemuritoare.

Distinsa mea idee călătoare,
chiar de-ai trecut, rămâi netrecătoare.

Turnu Severin, 27 decembrie 2023

ADÂNCUL DIN MINE E ZBOR

Sar gardul de sârmă ghimpată
și-n ochii din mine privesc,
luminile lor mă orbesc
și-i noapte-n privirea-mi uitată.

Uitarea-i în ochi uitătură,
privire prea-plină de gol,
ce caută piatră-n nămol
și-n haosul lumii măsură,

Când focul privirii e rece,
și ochii vederii te dor,
cum doare nezborul din zbor,
și jarul când focul se trece.

Ce arde se face cenușă,
dar focul se-aprinde mereu,
ca eul ce-n sine-i tot eu,
ca ușa ce-închisă-i tot ușă.

Pierdutu-n pierdut se găsește,
găselnița-i marja de vot,
nimicul apare drept tot
și noaptea cu ziua trudește.

Dar noaptea din ziuă răsare
și ziua în noapte-i apus,
iar spusele toate s-au spus,
la umbra luminii solare.

Pământu-i atomul din soare,
văzutul din el nevăzut,
ce-n haosul lui a căzut,
ca semnul din orice-întrebare.

Eu văd toate-acestea-n în toate,
căci eu sunt un tot infinit,
eternul găsit negăsit
din tot ce există-n se poate.

Îmi caut un job pe măsură,
în clipa la care visez,
iar noaptea cu ziua lucrez
la negru, în cerul din gură.

Fac plinul în goluri alpine
și golul din mine-i prea-plin,
sunt pată pe cerul senin,
și zbor în adâncul din mine.

Seninul din mine-i un nor,
adâncul din mine e zbor.

București, 25 decembrie 2023

NELINIȘTI

Neliniștile noastre sunt liniștiri de fum,
când focul ne cuprinde și ne trezim arzând,
când verbele fac valuri și noi vorbim tăcând,
pe drumurile lumii, când nu există drum.

De-aici, din ne-niciunde, niciunde ne simțim,
în armonia vremii, urzim dizarmonii,
dizarmonia-și are în sine armonii
și-n armonia sorții cu soarta ne-însoțim.

Dar soarta nu-i iubita de-acum sau de demult,
nu e nici căutarea pierdută-n nicăieri
și nici tăcerea lumii din marile dureri,
e doar puținul vervei ce-a fost atât de mult.

Trăirea-i nemurirea din tot ce n-am trăit,
oricare netrăire e-n drepturi la trăiri,
iubirea netrăită se trece-n retrăiri,
totalul retrăirii e-n tot ce-i netrăit...

De meditezi la toate, pe toate le-înțelegi,
uitările uitate trăiesc în neuitări,
iar neuitarea-i văzul venit în azi din ieri,
din legături pe care încerci să le dezlegi.

E prea tăcut cuvântul pe care nu l-ai spus,
l-ai desenat pe-o frunză, îl regăsești pe-un dor,
dar el, copilul ploii, s-a pripășit pe-un nor,
iar soarele din vremuri în noaptea lui s-a dus.

Există-un singur soare, din mii și mii de sori,
și-o singură lumină în care noi trăim,
în infinitul mare, pe-un gând ne-înghesuim,
în învârtirea roți din zori până în zori.

E-o liniște adâncă în spațiul infinit,
pe curba zgomotoasă, nezmotele tac,
iar ultima vocală e cea din vârf de ac,
la cusătura lumii din sacul peticit.

Tăcerea care tace-i tăcerea ce-a tăcut,
se-întunecă lumina și toți fotonii dorm,
e-n formă formatarea formatului conform,
nefacerea perfectă-i perfectul nefăcut.

Se iau în coarne biții, e zarvă-n univers,
iar rațiunea lumii-i un viitor trecut,
se-înălță-n profunzime un zbor din cer căzut,
ce-și mută greutatea pe-un șchiop picior de vers.

Îi dăruim o cârje din fondul de război,
neliniștea-i regină iar regi îi suntem noi.

București, 7 ianuarie 2024

TOT CE POT, CÂND NU SE POATE

Vai, ce rău e când e bine
și ce bine-i când e rău,
rău-și are-un bine-al său:
binele care-l susține!

Ambii-s spițe la o roată,
nu se vor, dar sunt un tot,
atât știi, atâta pot:
să se-adune, să se bată.

Nu-și scot fața la vedere
unu-i văz în nevăzut,
altu-i hău în hău căzut,
întuneric și tăcere.

Vin și pleacă împreună,
dimineța și-n amurg,
își râd sensul, plâng și curg,
separați și când se-adună.

Socoteala lor de-acasă,
nu-n valută, ci în lei,
este numai pentru ei
candidă și lunecoasă.

Regruparea lor în sine,
ei, idei și eu, patron,
ei protoni, eu neutron,
pare-un rău ce-mi face bine.

Ei sunt limite pe-o dreaptă,
însă eu sunt dreapta lor,
libertate-ntr-un zăvor
și prostie înțeleaptă.

Dar nu-s poli de-înțelepciune,
nu sunt vânt, nici mori de vânt,
nu sunt seva din cuvânt
și nici focul din tăciune.

Nu-s rebeli ai fanteziei,
nu-s nici boii ei de jug,
sunt focarul ignifug
din imperiul poeziei...

Ard ca verbele în versuri,
și pun îngerii pe foc,
fac noroc din nenoroc
și din versuri universuri.

Las smintiții să se bată,
în ce știu și-n ce nu știu,
în nisipul din pustiu
și-n mai tot ce-a fost odată...

Nu sar gardul unde-i bine,
nu pun botul unde-i rău,
nu sunt șarpe de dudău,
sunt ce-a mai rămas din mine.

Nu fac rău să-mi fie bine
nu fac bine-n sens contrar,
nici țânțar din armăsar,
și nici astăzi din poimăine.

Dar tot am s-adun ce-i bine,
din trecut, din viitor,
chiar de-o fi și-o fi să zbor
în adâncul meu din mine.

Și-am să fac din astea toate
tot ce pot când nu se poate.

București, 8 ianuarie 2024

LABIRINTISM

Se zbenguie pământul, dorm îngerii-n hamac,
în fruntea omenirii s-a pripășit un drac,
se zbate-n labirinturi un paradox în frac,
și toți paradoxiștii au răgușit și tac.

Tăcerea strigă-în versuri la verbu-i surdo-mut,
verbimea obosită, de spaimă, a tăcut
și-n facerea de bine din lucrul nefăcut
a luat cuvântul sacru tăcutul ei limbut.

A rupt tăcerea-n șoaptă avarul filantrop
un fluture cu zgardă și-a pus pe cap un clop,
o vrană de budană s-a reciclat în dop,
iar Noe-a dat arvună la noul lui potop

S-a declarat drept geniu o toană de savant,
a devenit statornic în vortex un mutant,
model de castitate e-n sine un amant,
pisicile-s tigroaice și tigru-i elefant.

Se-întoarce-întorsătura la locul ei de veci,
iar marea-și desenează pe munți de val poteci
se plâng comedianții de răs cu lacrimi seci,
iar moartea-și arde viața pe rugurile-i reci

NESFÂRȘIRI

E multă înghesuială pe străzi și-n cimitir,
un mort își amintește un ultim chilipir,
dar l-a orbit lumina și s-a setat vampir
și sângerează noaptea prin flori de trandafir.

Un gând își amintește c-a fost un ideal,
uitat, la coardă simplă, -n surplomba unui val,
tavanul dintre valuri suna a madrigal
și-l aducea cu vântul, în zbor planat, la mal...

În făcătura lumii, povestea s-a schimbat,
o ordine în haos din pix s-a decretat,
fumoarul fumăriei e doctor în fumat,
iar cinstea omenirii-i plecată la furat.

Toți licuricii, noaptea, sunt stele pe mormânt,
iar diavolul apare, în legea lui, drept sfânt,
un vânt s-a plâns la vânturi de morile de vânt,
iar vorbele tăcerii s-au strâns într-un cuvânt.

Acel cuvânt ce arde l-am auzit și eu,
ardea senin pe-o brână cu verbe-ntr-un eseu
și se ruga-n tăcere, nestins, la Prometeu,
uitându-se la mine: era cuvântul meu.

București, 12 ianuarie 2023

UCIGAȘ DE FIER

Rugina nu există-n stare pură,
oriunde fierul apa o-întâlnește
cu limpezimea ei se ruginește
într-un război hibrid de făcătură.

Rugina-i un efect de umezeală,
de-l prinde-n corzi, în viață nu-l mai lasă,
ci-l spânzură c-o sfoară ruginoasă.
ce-îmbracă fieru-n haină tumorală,

Încet, dar răbdătoare, -l asaltează,
cu două arme grele-n în combinare,
și chiar de el, ca fier, e super-tare,
blindajul lui, treptat, se oxidează.

Iar ce urmează, toată lumea știe,
căci fierul, pentru om, e cel mai tare,
în casă, peste tot și-n buzunare,
în tot ce-a fost și-n tot ce-o să tot fie.

Dar apa peste tot se-înstăpânește,
oricare om, de fapt, e fiul apei,
pământul pare-a fi captivul sapei
iar apa-n ce vrea ea se convertește.

Încercuiește și sfărâmă piatra,
precum o face mai mereu cu fierul,
cu casele, cu vântul și cu cerul,
cu focul din adâncuri și cu vatra.

Manevra-n plin și-n gol pe verticală,
ca ploaie, sau ca gheață și zăpadă,
continuă la infinit să cadă,
intempestiv, discret sau triumfală.

Nu-i pasă de taifun, nici de umbrelă,
e nor, e piatră albă, e fluidă,
e curcubeu gomos, e insipidă
și plâns de foc cu lacrimi de femelă.

În lupta ei cu piatra și cu focul,
se-trece-n fum, se risipește-n zare,
din nori își face ochelari de soare
și-și caută în profunzimi norocul.

Dar parcă și norocul, ardă-l focul,
se trece ca polenu-n altă floare,
sau caută-n mai mult alte hotare
ca omul ce-și acceptă nenorocul.

Norocul apei nu-i mai cântă-n strună
în Nord și-n Sud, ghețarul se topește,
iar apa din ocean se-înfierbințește
și nu mai are gheață la-îndemână.

Iar marele război dintre pământ și apă,
un plâns de foc din răsul său din soare,
se trece-n altă apă curgătoare,
din infinitul care-n piatră sapă.

Iar noi, ca purtători de universuri,
ne răcorim c-un nou potop de versuri.

București, spitalul Bagdasar-Arseni, 19 ianuarie 2024

JOSUL LUMII NOASTRE-I TOT MAI SUS

Că josu-i tot mai sus, e-un lucru cert,
așa e-n orice sferă pătrătoasă,
în care nicio casă nu-i acasă,
iar certu-și trage seva din incert.

Până Sus nu te mănâncă sfinții,
căci sfinții nu sunt neam de canibali,
nu sunt nici asasini sau criminali,
nici avortoni de pe maidanul minții.

Nici Dumnezeu nu-i astăzi vreun sărman
ajuns să se hrănească cu tâmpiți,
cu expirați de stele buimăciți,
ce-și caută vreun cer mai pământean.

Un cer mai pământean există-n om,
doar într-un om finitul e finit,
chiar dacă-n alte curți e infinit,
precum e universu-într-un atom.

Dar și atomu-i poate nesfârșit,
nu-n alt atom, ci-n infinitul lui,
precum e nimănuial nimănuial
sau un nimic complet desăvârșit.

Nimicul se hrănește cu nimic,
imensul se hrănește cu imens,
nonsensul bate câmpii-n alt nonsens,
ce-i mare-n foarte mare-i tot mai mic.

Dumnezeu e tot ce este infinit,
finitu-n infinit e foc din foc,
nelimita-ntre limite-i un joc,
așa cum cercu-i cerc la nesfârșit.

Ce este-n ce nu este n-are rost,
a fi și a nu fi sunt tot ce vor,
la fel, ca-n orice fel, pe seama lor,
precum e-învățătura pe de rost.

Tocești precum o pivă între maiuri,
când strânge țesăturile-n dimie,
făcându-ți mîntea ta o apă vie,
ca focul ignifug din idealuri.

Și tot așa, sperând s-ajungi mai sus,
faci slalom printre vorbe păcătoase,
și cățărări pe umbre lunecoase,
în care toate spusele s-au spus.

Dar jos-ul lumii noastre-i tot mai sus,
chiar și atunci când cade-n nevăzut,
prin care râsul lumii a trecut
și-n alte asfințituri a apus...

De fapt, nu-i mai nimic, va răsări din nou,
ca albul infinit dintr-un albuș de ou.

București, 30 ianuarie 2024

CU OCHI DE STEA ȘI VIAȚĂ DE COMETĂ

Când cei bolnavi să plâng de sănătate,
iar sănătoșii vor îmbolnăvire,
când bătrânețea vrea întinerire,
se întâmplă lucruri grave în cetate.

Un ciber-zid își pune-n posturi biții,
octeții fac război pe tastatură,
războaiele-s măsuri fără măsură,
măsurile-și smulg limbile cu dinții.

Luminile se trec în curcubeie,
iar miștile pe arce se curbează,
îngemănarea-n ea se dedublează,
ca lacrima din ochii de femeie.

Nu mai există-n gemeni unitate,
se ceartă toată ziua pe semantici,
cei sceptici-s la duel cu cei romantici,
iar unitatea vrea diversitate.

Trece-un taifun discret din gură-n gură,
e liniște deplină-n hărmălaie,
poporul sare coarda la bătaie.
democrația cere dictatură.

Se simte-n gând miros de baionete,
bombardele bat câmpii cu lopata,
eternitatea-i cuscră cu durata,
iar clipa-i un parfum de majorete.

Se duc în patru vânturi toți ca unul,
secretele-și cer dreptul la vedere,
vocalele-și plâng soarta în tăcere,
iar focul vrea să-și pună-n zgardă fumul.

E prea mult zid în marea-înghesuală
și porțile sunt mult prea strămtorate,
în turnuri, bate-un vânt de libertate,
dezordinea-i ideea genială.

Soldații dorm în post pe unde-apucă,
în forma complicată-i brambureală,
la orizont coboară-o verticală
și somnul se transferă-n vis de ducă.

Dar noaptea se ascunde-n dimineată
și-și trece întunericu-n lumină,
cum trec îndemânările-n rutină
și viziunea -n pardesiu de ceață.

Ce mai înseamnă astăzi o cetate,
cu ziduri-ochi de biți și de parole,
cu stele verzi, cu arce și console,
în noul ev cu drone și blindate?!

Înseamnă ce-a însemnat dintotdeauna:
un univers închis într-o durată,
un văz ce în nevăzul lui se-arată
ca vorba betonată cu minciuna.

NESFÂRȘIRI

Minciuna este-o falsă majoretă,
cu ochi de stea și viață de cometă.

București, 04 februarie 2024

ULTIMA ESENȚĂ-I SIMPLITATEA

În orice simplitate-s complicații
și făcături din stradă și bordură,
exces profund sau lipsă de măsură,
în care nu-și au locul explicații.

Există simplitate-n consistență,
în mori de vânt și-n vântuiri savante,
în mahala și-n case elegante,
în infinit și-n orice existență.

Nimic nu-i mai banal ca simplitatea,
dar simplitatea nu e foarte simplă,
nu este nici ceva care se-întâmplă,
nici duhul sfânt ce apără cetatea.

Nu-i rochie lipsită de brizbizuri,
nici junglă-n care-i legea-i foarte clară,
nu e nici scriitură literară,
nu este nici cetate fără ziduri.

Nu este finitate definită
nu este nici idee naturală
nici pată foarte simplă de cerneală,
ce are consistență infinită.

Pare a fi ce-i dat de la natură
dar și natura-i foarte complicată,
un fel de junglă-n ea sofisticată,
în care legea-i pumn și dictatură.

În junglă-i tagma noastră elitistă
de avortoni ce cred că sunt elite,
cu verve de maidane aurite
din plăsmuirea-n care-n ei există.

Dar multe, azi, prin noi și-n noi se schimbă,
betoanele-s suporturi de hârtie,
iar clipele-s surori de veșnicie,
și nasu-și are creierii în limbă.

O limbă bate câmpii-n cerul gurii,
iar gurile-s în toate vorbitoare,
ce-adăpostesc cuvinte călătoare,
ca vântul din nelimita măsurii.

E drept că Terra încă se-învârtește,
prâsnel între lumini și-întunecare,
climat între căldură și răcoare,
ce-n congruența lor se întregește.

Realul, în abstracte complicate,
abstractul, în natura sa reală,
realu-n consistența ideală
sunt trepte care duc la simplitate.

Un infinit complex în consistență,
în universu-dintre-întreg și parte,
își are armonia-n simplitate,
căci simplitatea-i ultima esență.

București, 7 februarie 2024

ESENȚA ÎNDOIELII

Îmi pun pe gând incerta-mi îndoială,
cu siguranța-i din nesiguranță,
printr-un nou gând lipsit de importanță,
ce se tot lasă-într-una pe tânjală.

Dar gându-i doar măgarul de povară,
tăcut și devotat ca o idee
ce se scufundă-n ochii de femeie,
când viața ei e-un gând de primăvară.

Există și-n cuvânt o primăvară,
o vară, plus o toamnă și o iarnă,
un asfințit ce-n răsărit se-întoarnă
mereu la fel, mereu ca prima oară.

Desigur, toate-acesta-s cunoscute,
în fiecare gând, se resetează roata,
întregul se-întregește cu bucata,
găsirile-s la timpul lor pierdute.

Tot ce există merită să piară
și tot ce pierе trece-n altă stare,
ce-apare-i consonant cu ce dispare,
iar ce dispare-i musai să apară.

Există adevăruri de uzură
și adevăruri în final setate
în false paradoxuri complicate,
în mult prea mult și-n lipsa de măsură.

Dar punem toate astea la-îndoială,
există adevăr și-n nevedere,
în existența care-n sine piere
și ce-i precis văzut la nimereală.

Nu ne-îndoim de dogme și de soare,
dar dogmele în noi se-îndoctrinează,
când libertatea trece-n metastază
și soarele se duce la culcare.

Nu ne-îndoim în somn și nici în vise,
căci somnu-i viață-n moarte și visare,
cum este permanența trecătoare
și libertatea-n zone interzise.

Dar gândul de pe gând se îndoiește
de orice adevăruri absolute,
prezente, -n așteptare sau trecute,
cum se-îndoiește ura când iubește.

E drept că îndoiala-n sine-i certă,
cum e interiorul din afară,
cum este libertatea temerară
dintr-un taifun în stare de alertă.

Dar îndoiala nu-i decât mirare,
creată de-o esență-întrebătoare.

București, 9 februarie 2024

IDEE PE DE ROST

Sucita mea idee,
din nou m-ai păcălit
c-un strop de infinit
din ochii-ți de femeie.

Din scurta-ți uitătură,
n-am înțeles nimic,
și m-am trezit c-un clic
pe-o altă scurtătură...

Eram în plină iarnă,
ningea pe gard cu ciori,
iar curtea cu viori
stătea pe gând să cadă.

Visam în rezonanță
o cratimă de vânt,
damnată la cuvânt
în ultima instanță.

Dar nu-mi vedeam vederea,
era prea noapte-n zori,
și prea mult soare-n nori,
când răsărea tăcerea.

Am luat-o pe-altă cale,
din drumul rătăcit,
pe care l-am găsit
pe-un deal din vechea vale.

Schimbarea-i schimbătoare,
vălenii-s azi deleni,
delenii sunt văleni,
durata-i trecătoare.

Tot ce există trece,
ca fructul neoprit,
din care s-a hrănit
un foc de apă rece.

Un foc aprins de gheață,
într-un buchet de flori,
în care, uneori,
și soarele îngheață.

Iar gheața cea fierbinte,
plantată într-un fiord
de sudul ei din nord,
vorbește-n necuvinte...

Fluida mea idee,
ce vii din ce nu ești,
mereu te cuibărești
în ochii-ți de femeie.

Acolo strălucești
și faci din ei parfum
din focul fără fum
în care te topești.

Rămâi mereu ce-ai fost:
idee pe de rost...

București, 12 februarie 2024

MONSTRU ELEVAT ȘI PEȘTIȘOR DE AUR

Ce ne facem, oameni, cu atâta lume!
Mâine sau poimâine va-înghiți limanul,
va-împânzi pământul, va seca oceanul,
lumea ei ca lumea va fi-n noi nelume.

Lumea asta mare nu-i eternitate,
nu e nici secundă dintr-un ceas cu stele,
e doar o idee-n valul dintre ele,
când în faptul zilei miezul nopții bate.

Între două vise, visu-n vis se trece,
timpul se dilată, spațiul se contractă,
ochiul dintre ele are cataractă,
soarele se spală-n zori cu apă rece.

Lumea-i pământească, farfuria zboară,
muzica de astăzi trece pe manele,
libertatea noastră zace-între zăbrele,
viața-n libertate este o povară.

Nicio libertate n-are libertate,
e doar vorbă goală, plină cu de toate,
cu tăcerea dintre da și nu se poate
nici în hăul lumii și nici în cetate.

NESFĂRȘIRI

În cetate, toate sunt cam cum vrea bossul,
cetățenii din cetate sunt pionii,
cei ce vin din altă zare sunt patronii,
iar manageri sunt doar cei care rod osul:

osul cel mai os – acel de dinozaur –,
osul osuit de vieți și de morminte,
diavol validat pe rug de lucruri sfinte,
monstru elevat și peștișor de aur...

Un preaplin se zbate să golească locul,
lumea cea de azi e supraponderală,
iar modelul suplu-i pata de cerneală,
când în călimară scrie versuri focul.

Sensul bate câmpii fără explicații,
a-învățat ecou-n alt ecou să zboare,
în adâncul Terrei, zace-un miez din soare,
în captivitate, fără complicații...

Așa e și omul când îmbătrânește,
soarele din sine este în derivă,
nicio devenire nu-i generativă,
ci coboară steagul, imnul se sfârșește.

Nu e marș funebru, e doar curcubeul,
scos din geana ploii și făcut să zboare,
-n soarele cu lacrimi, ziua, pe răcoare,
și-n sufletul pietrei care-i poartă Eul.

Eul nu e totul e doar o scânteie
din lumina lumii-n ochii de femeie.

București, 24 februarie 2024

AȘTEPTARE ÎN CENUȘIU

E clar că toată lumea se grăbește,
e drept că-n viață-i multă presiune,
prostia-i mai presus de-înțelepciune
iar mintea, câteodată se prostește.

Pe intervalul dintre rău și bine,
e dreptu-n drept să fie-n drept la toate,
precum e libertatea-într-o cetate,
dacă mai sunt cetățî printre ruine.

Dar binele, în rău și rău-n bine,
în existența lor alternativă,
mai sunt precum metafora-n derivă,
sau ca plecarea-n clipa care vine.

Dar viața nu-i în noi eternitate,
eternitatea n-are drept la viață,
iar apa nu-i fluidă când îngheață,
și vântul nu există când nu bate.

Trăirea-n orice mod este mișcare,
iar existența vie-i devenire,
gândire, suferință și iubire,
în cod de existență trecătoare.

E multă nerăbdare-n așteptare,
mereu ai vrea s-ajungi unde ți-e bine,
dar binele adesea nu-i de tine,
iar așteptarea nu-i nerăbdătoare.

În așteptare-i marea strategie,
acolo ea se simte ca acasă,
pândește noaptea când în zori se lasă,
ca vipera, un pui de ciocârlie.

Și tot așa-i și-n marea așteptare,
când neuronii n-au destulă minte,
iar soarele n-ascultă de cuvinte
și-apune-n zori de zi, când nu răsare.

În așteptare, ne pândim cu toții,
savanți, lăcuste sau vocale sure,
ne războim cu coada de secure
și-n fruntea cinstei punem vulturi hoții.

Și-așteaptă noaptea ziua ei să vină,
înscrisă pe-un răboj din calendare ,
în viziunea razelor murdare
ce-au generat o pată pe retină.

Minciunea de-i mereu adevărată,
nu are pe retină nicio pată.

București, SMC, 26 februarie 2024

AMPRENTA CETĂȚII

Demult, în cetatea cu visuri de mâine,
veneau cavalerii să-și caute zarea,
să-și afle norocul, să-și uite uitarea,
prin nopți furtunoase, prin zile senine.

Atunci între bezne, clipea ochiul lunii,
pe gânduri uitate, bătea toaca sorții,
iar ochiul de apă clipea-n fața porții
și-n soba-înghețată, mocneau stins tăciunii.

Întreaga cetate duhnea a de toate,
prin bezna luminii, trecea vreo idee,
la poarta cu visuri bătea o femeie,
cu dreptul ei sacru la sfânta cetate.

Cetatea-și uitase un turn în lumină,
lumina intrase cu forța-n cetate
cerând, pentru soare, matern, libertate,
cu noaptea în oase și-o pată-n retină...

Venea de departe lumina solară,
cetatea uitată și-aduce aminte,
de bezna intensă căzută-n cuvinte,
cu gândul la lumea rămasă pe-afară...

NESFÂRȘIRI

Sunt multe mistere pe vechi metereze,
soldații de piatră s-au stins toți ca unul,
acuma-n cetate nu este niciunul,
iar norii de ploaie se joacă pe-afară.

Afară, pe case, ardeau căpriorii,
în satele nude, sătenii-și luau coasa,
în creștetul minții, făcea sluj angoasa
și-n luptele sacre mureau muritorii.

În lupta cu vremea planau drastic norii,
pământul și cerul făceau cârdășie,
în sufletul minții era vijelie,
și-n turnul cetății băteau toaca norii.

Râdea de toți alții cu poftă războiul,
pe câmpul de luptă mureau alpiniștii,
pe muntele iernii trudeau câmpeniștii,
și umbra cetății trona mușuroiul...

Lăsați cârca vremii șă-și care uitarea,
cetatea există, cetatea trăiește,
când tace oceanul, furtuna vuieste,
când tace furtuna, se-aude iar marea...

Dar timpul nu-i veșnic, doar trece și vine,
chiar dacă cetatea e azi în ruine.

București, SMC, 01 martie 024

GHEAȚĂ PE VAL DE FOC

Niciun soare nu-i de gheață, sorii sunt făcuți din foc,
focul e lumina lumii și-n iubire, și-n noroc.

Focul arde, gheața frige, se deosebesc profund
și în vorbe și în fapte și-n tăcere și în gând.

Sunt mereu antagoniste, fac ce vor, cum vor, cum pot,
apa arde în oceane, focul lumii-i matelot.

Nu sunt, totuși, toți ca unul, sunt mereu într-un război,
fiecare cu ce știe, numai noi suntem ca noi.

Suntem, totuși, fiii apei și-am captat un strop de foc,
ca să ardem când ni-i gheață, cu iubire și noroc.

Nu ne facem stropi de apă, suntem apă-n foc puțin,
ca să ardem doar în parte și să ne-încălzim cu vin.

Suntem gând, concept și lacrimi, plus tărâm dumnezeiesc,
noi percepem Universul și tot restul lui ceresc.

Nu știm tot, dar nu ne pasă, e suficient ce știm,
focul, totuși, nu e apă, însă noi, prin el, iubim.

Focu-i doar o picătură, care-n noi produce jar,
și lumina din idee frământată iar și iar.

Focul e copil din soare, noi la el ne referim,
apa nu ni-l poate stinge, doar la el ne încălzim.

E o luptă infernală, apa nu e însă foc,
universul este scena, stelele de foc sunt Joc.

Focul apă nu se face, focu-i doar ce poate fi:
o lumină orbitoare și un mod de a iubi.

Uneori distruge totul, alteori se face vers,
el e partea înfocată a acestui Univers.

Apa-îndoaie și lumina, ține totul sub control,
este limpede ca zarea, joacă-n lumea ei un rol.

Are rochii vapoase, suie-n nori, se face ploi,
însă partea ei isteță totdeauna suntem noi.

Este mama noastră vie și trifoi cu patru foi,
ploaia ce-se-întoarce-acasă și lumina ei din noi.

Apa, Focul și Cuvântul sunt treimea lor ca tot,
totul nu e partajabil, tot sunt cei ce vor și pot.

Universul pare Totul, fără sens și mărginiri,
fără umbre la vedere, fără dor și amăgiri...

Omenirea-i complicată, noi trăim în ce-o să fim,
universul n-are margini, el n-o știe noi o știm?!

București, SMC, 01 martie 2024

VIRTUAL ÎN PATA DE CERNEALĂ

Adeseori, mă bate-n gânduri gândul
s-o iau, șontâc, șontâc, la sănătoasa,
să-mi cuibăresc în infinit angoasa
și să-mi respect, în legea lui, cuvântul.

Să-l las să facă rău de-i rău, sau bine,
în infinit, acasă și pe stradă,
în nevăzut și-n ce va ști să vadă
în văzul lui și-n nopțile din sine,

în noaptea fără văzuri la vedere,
și-n nevederea văzului din soare,
în arșița luminii arzătoare,
când beznele fac coadă la tăcere.

Dar noaptea Terrei-i poartă de cetate,
de văz spre universuri nesfârșite,
într-un taifun de stele aurite,
în ochii lumii din eternitate.

Și chiar de noaptea nu-i doar cer cu stele,
ci-i poartă non-solară-n galaxie,
adică ochi clipit de veșnicie,
e multă libertate-între zăbrele.

Zăbrelele pe cer sunt constelații,
sau focuri de cuvinte-n stele ninse,
cu candelile de infinit aprinse
pe drumuiri stelare inter-spații.

Pământul este-o oază de esențe,
c-o inimă de foc ce-n sine arde
în pieptul celor multe miliarde
de universuri și inteligențe.

În nord, e multă-încrâncenare-n fiorduri,
oceanul permafrostul-l sulitează,
planeta rociferă nu cedează,
dar cerul libertății n-are norduri.

N-are nimic din ce se cheamă viață,
chiar dacă-i mult mai mult decât pământul,
cum este-n noi și-n univers cuvântul,
cum este ghemuirea pentru așă.

Cum este cumișirea-n nebunie,
cum este nebunia-n fiecare,
când mintea se gândește la plecare,
și soarele, la altă galaxie.

Rămâne însă-n noi, ardent, cuvântul,
în cum vrea el prin îngrădiri să fie,
un Don Quijote-n altă nebunie,
sau port-drapel la cum va bate vântul...

Cuvântu-i trubadur prin galaxie,
cuvânt cu drept de drept printre cuvinte,
de care uită să-și aducă-aminte,
când n-a fost scris pe-un petic de hârtie.

Deși-i pe rol o vreme virtuală
și poate fie oriunde, când nu este,
povestea lui e vechea lui poveste,
de botezat în pata de cerneală.

Chiar de cerneala-i azi cibercerneală,
el e Cuvânt și-n vorba virtuală.

București, 11 martie 2024

PERMIS DE-ACCES LA NEMURIRE

Trăiesc de-acum ca viu, în expirare,
de care încă-mi mai aduc aminte
ca o tăcere spusă prin cuvinte
în nerăbdarea strânsă-n așteptare.

Dar viul n-are-n sine nerăbdare,
nici drept etern la altă existență
și nu-și cunoaște ultima esență
de aruncat în lume la-întâmplare.

El știe doar că-n viață se trăiește,
trăirea în esență-i viețuire,
iar viețuirea-i supraviețuire,
în vortexul ce-n om se cuibărește.

Și chiar de viața-i pare lineară,
pe-un interval dintre-început și moarte,
el vede hăul dintre-întreg și parte,
ca pe-un țaran ce nu mai are țară...

Și-atunci, în sinea lui, se rătăcește
în gând, în necuprins și-n lumea mare
și caută răspunsul la-întrebare
în cercu-n care el se-încercuiește.

E mult mai bine să nu vezi departe,
la orizont se termină pământul,
în casa fără ușă bate vântul,
și, prin tăcere, murmură cuvântul...

E multă-încurcătură-n simplitate,
iar simplitatea vieții-i complicată,
nu poți ieși din vortex niciodată,
căci vortexu-i bing-bang în tot și-n toate.

În rânduiele și-n haosul din ele,
în infinit și-n plinătatea goală,
e-n tot condiția esențială
de libertate-n mințile rebele.

Dar existența-n sine-i infinită,
în univers, în toți și-n fiecare,
în nesfârșit și-n infinitul mare
și chiar în entitatea definită.

E clar că viața-n om e trecătoare,
iar nașterea-i oricum accidentală,
ca orice apariție banală,
iar omul, când se naște, de fapt, moare.

Dar moartea nu-i defel nenorocire,
ci doar permis de-acces la nemurire.

București, 20 martie 2024

NETRECERI TRECĂTOARE

Esența se întoarce la esență,
adică la condiția-i abstractă,
ce vine din formula sa compactă
de exilată-n ultima prezență.

Esența-n sinea ei e-o vorbă goală,
trecută printr-un vid de plinătate,
ca neputerea-n care azi se poate,
ca îndoiala pusă la-îndoială.

Esențialul trece-n derizoriu,
iar derizoriul suie la butoane,
butoniera-și pune silicoane
și linearul intră-n giratoriu...

În lume circulația-i intensă,
dar mai intens e vortexu-n sinapse,
femeile-și pun creierii în coapse,
iar nulitatea-i astăzi foarte densă.

E multă-încurcătură-n claritate,
dar însăși claritatea-i desuetă,
neclaritatea-i regula cochetă,
iar lumea-i surogat de libertate.

În libertate-i poarta de-închisoare,
dar închisoarea este azi deschisă,
deschiderea-i favoarea interzisă,
iar interzicerea-i de drept favoare.

Dar dreptul n-are-n sinea lui dreptate,
dreptatea-n labirint e doar hoție,
hoția-i algoritm de bogăție,
iar bogăția-i turnul din cetate.

Dar să ne-întoarcem liberi la esență,
esența-n sine-i ultima mutare,
cum este-n vreme clipa trecătoare
și-n trecere eterna ei absență.

Esența-i cocoțată-n piscul vieții,
un val de Everest în alb de gheață,
ca roua de pe firul de verdeață,
ce bate-n soare gongul dimineții.

Și chiar de nu se-întoarce la izvoare,
ca apa versatilă și fluidă,
ca mintea-înșelătoare și lucidă,
se trece-n armonii netrecătoare.

În lumea asta veșnic schimbătoare,
tot ce există merită să piară,
ce nu există merită s-apară,
căci totul se întoarce la izvoare.

Prezențele prin timp sunt călătoare
esențele-s netreceri trecătoare.

ETERNITATEA E-ÎMBRĂCATĂ-N NEGRU

În noaptea asta luminoasă,
nu se zărește niciun vis,
lumina soarelui s-a stins
și somnul a plecat de-acasă.

Plecații-s toți cu ochii-n soare,
lumina nopții i-a orbit,
iar visele s-au cuibărit
în altă pată visătoare.

În noua pată-i altă viață,
și un alt soare interlop,
produs de-al doilea potop
în noua nopții dimineață.

Iar noaptea, -n noua ei lumină
de zi cu soare-încarcerat,
e universu-înnegurat
din neagra ochiului retină.

În noua lumii resetare,
lumina nopții-i negrul pur
cu focuri negre împrejur
și stele stinse-n loc de soare.

Dar negrul nu mai e cetate,
ci doar altfel de nezărit
din Universul nesfârșit,
golit de stele dezosate.

Când nu mai e orbit de soare,
pământul vede-n infinit,
prin noaptea fructului oprit,
întunecimea-i sclipitoare.

Dar nu se poate, dintr-odată,
să uiți de soare și de nori
și de luminile de zori
din noaptea-n negru luminată.

De sus, de sub un cer cu stele,
când soarele-n alt cer s-a dus,
vezi stele jos și stele sus,
iar tu ești punctul dintre ele.

Și nu știi încotro să zbori,
căci josu-i sus și susu-i jos,
iar dosu-i față, fața-i dos,
când crezi că urci, de fapt cobori.

E balamuc în veșnicie,
nebunii-s prinți făcuți din flori,
cărbunii-s ce-a rămas din sori,
în noaptea minții-n galaxie.

Și totuși noaptea-n zori se lasă,
luceferii sunt scrum și fum,
demultul s-a pierdut pe drum
iar timpul s-a întors acasă.

E ca și cum ar fi scânteie
între cuvinte și cuvânt,
sau foc de stele pe pământ
din uitătura de femeie.

Dar, în lumina timpului integru,
eternitatea e-îmbrăcată-n negru.

București, 8 aprilie 2024

NU CURGE NICI O APĂ CURGĂTOARE

Nu curge nici o apă curgătoare,
chiar de se spune că se scurge-n spuse,
dar spusele de-atunci sunt azi nespuse,
iar noaptea minții doarme din picioare.

Picioarele-și pun creierii la treabă,
o treabă-i plină ochi de trebuințe,
judecătorii dau pe jar sentințe,
iar ochii lumii-întrebărețe-întreabă.

E multă treabă-n semnul de-întrebare
și mult prea mult balast la-învălmășeală,
dar dreptu-și cere dreptul la-îndoială
în lumea cea în sine-întrebătoare.

Răspunde cine vrea și cine poate,
după limbaj, valori și interese,
sau după raritățile ei dese
ce-și fac cuibare-n baruri și-n palate.

E iar pe val gândirea negândită,
ce poartă la-întâmplare infinitul
în care se sfârșește nesfârșitul
prin nesfârșiri în cheie infinită.

Prin aburi, apa-n ceruri se strecoară,
dar aburii sunt haine trecătoare,
prin care se produce o mascare
a verticalei ce-n adânc coboară...

Ne-întoarcem iar la semnul de-întrebare,
uitat cândva pe pragul dintre ere,
între puteri și marea lor putere,
de întrebări prin semnul de mirare.

Orice-întrebare cere exclamare,
în nevăzut nu-i doar ce nu se vede,
ci și ce vezi, din ce nu-ți vine-a crede,
în noaptea cauzată tot de soare.

Dar soarele, adesea, te orbește,
când vrei să îl privești ca pe-o femeie,
atunci când vezi în ochii-i o scânteie,
cu care, -n văzul ei, te ispitește.

Iar de n-o vezi, te-așteaptă-n noapte rugul,
din întrebarea pusă la-îndoială
de-o altă simplitate genială
a apei înfrățită cu amurgul.

Și toate trec, cum trece-n ape apa,
cum trece infinitu-n fiecare,
și întrebarea-n altă întrebare,
cum trece azi, în cyber-sape, sapa.

Nu curge nicio apă curgătoare,
ci doar se-întoarce-n sine la izvoare.

București, 15 aprilie 2024

ULTIMA RĂSCRUCE-N INFINIT

Ideea mea bizară și pustie,
m-am transferat la tine-n galaxie.

Am stins c-un clic originea-mi solară,
și m-am născut din plin a doua oară.

Dar nu-i prea important ce e cu mine,
e important ce caut eu la tine.

Nu caut ce nu caut niciodată,
nici ziua și nici noaptea luminată.

Chiar dacă ziua-n sine-i sclipitoare,
în noapte toate stelele-s solare.

La ziuă, bate gându-n porți deschise,
în noapte, toate gândurile-s vise.

În vis visăm ades la paradisuri,
la ziuă, toate visele sunt visuri.

Lumina în gândire-i căutare,
gândirea-n miez de noapte-i luminare.

În sine-i concentrat tot universul,
într-un poem, drept univers, e versul.

Conștiința-n carpen diem e trăire,
trăirea existenței e iubire.

Dar eu nu caut clipa ideală,
nici universu-n pata de cerneală.

Nu caut nici vreo simplă amintire,
din infinita timpului rotire.

Nici timpul, nici uitarea nici durata
n-aduc vreo fericire cu găleata.

N-aduc nimic din ce-a trecut odată,
trecutu-i totdeauna tras pe roată.

Tot ce există trece și dispare,
oricare existență-i trecătoare.

Dar eu, aici, la mine, sunt la mine,
pierdut în infinit și regăsit în sine.

Uitat de mine-n trecerea-mi uitată
și resetat în ce n-am fost vreodată.

Aici, la mine, -n rogvaiv-ul zilei,
sunt colorat precum cutia milei.

Sunt și dungat precum e curcubeul,
când prin siaj îi trece Prometeul.

De-aceea, eu m-am luat de braț cu mine
și vin cu gândul meu pe gând la tine.

Gheorghe Văduva

În galaxia ta mă simt mai bine,
și-n jarul tău mă perpelesc pe mine.

Vom arde tu și eu în galaxie,
ca doi nebuni, pe-un jar de nebunie.

Și-om pune-n jar un gipies pe-o cruce,
ca să ne ducă timpul unde-o duce.

București, 4 mai 2024

VORBEȘTE VORBA-N VORBĂRIE

Vorbește vorba-n noua-i vorbă
că-n lume nu mai sunt cuvinte,
nici păcătoși, nici lucruri sfinte,
ci doar mărar de pus în ciorbă.

Dar nici mărar nu-i de vânzare,
e multă criză-n mărarime,
în amfibrahi, trohei și rime
în dex-uri și-n dicționare.

Mărar și verbe cartonate,
cartoane roșii, voci metise
și somnolență între vise
în bojdeuci și în palate.

O iau în drept pe strâmbătură
dreptacii noii noastre ere,
ce-și fac din stângăcii avere
și din scăderi adunătură.

Când ochiu-n ochiul lui privește,
pe ne-înțelesul rațiunii,
în cvasivorba-înțelepciunii,
prin văz, pe sine se orbește.

Și vede tot, prin nevedere,
în profunzimi orizontale,
în orizonturi abisale
și-n necuprinsa lor tăcere.

Dar nu contează ce zic unii,
nici ce-înțeleg ne-ascultătorii,
pe cerul lumii cântă norii
și lumea o conduc nebunii.

Doar nebunia-i fată mare,
în lumea asta curviștină,
la care oamenii se-închină,
iar permanența-i trecătoare.

Dar tot mai bate câmpii câmpul,
când muntele o ia la vale,
când tragediile-s banale
iar spațiul face schimb cu timpul.

E o continuă schimbare,
în neschimbările supreme
din certitudini și dileme,
ce trec memoria-n uitare.

Sunt încă-n vogă uitătorii,
cei care uită tot ce-îndură,
cei ce se-închină la ce-înjură
și la ce văd nevăzătorii.

Urzeala-i tot la patru ițe,
vederea-i scurtă și îngustă,
iar pantalonul trece-n fustă
și fustele devin fustițe...

Sunt simple vorbe-îmbârligate
în libertăți printre zăbrele,
în viață, -n inimă, în stele
și în minciuni adevărate.

Vorbește vorba-n vorbărie,
pe-un ton de minte și prostie.

București, 5 mai 2024

HORNUL DINTRE FIRE

Lasă-mă uitat uitare,
în mirabila-întrebare
dintr-o fostă amintire,
sus, pe hornul dintre fire.

Firele-au rămas în ceață,
pe-un mosor ce n-avea ață
nici sucită, nici subțire,
doar re-toarsă-n amintire.

Însă n-am uitat de tine,
când mi-am amintit de mine,
nici de greaua ta comoară
scrisă-n pietrele de moară.

Eu treceam prin trecătoare,
tu te perpeleai la soare,
mă legam c-un fir de iarbă
de un țanc cu plete-n barbă.

Îmi căram profund pietroiul,
ca furnica mușuroiul,
printr-un dor de cățărare
pe eterna mea uitare.

Iar acum, în traversare,
pe o brână-întrebătoare,
n-am uitat c-ai fost cu mine,
când eu m-am pierdut de tine.

N-am uitat c-am fost pe-o brână,
când tu mă țineai de mână,
pe-o brână-aeriană
ca durerea dintr-o rană.

Dar n-am mai primit vreo veste
din frumoasa ta poveste.
la final de cățărare,
sus, pe brâna trecătoare.

Aș vrea să-ți aduc aminte,
de acele timpuri sfinte,
ce-au rămas cu gându-n ceață
precum noaptea-n dimineată...

Timpul trece-n nopți senine,
și la tine și la mine,
și ne-întoarce-n amintire,
sus, în hornul dinte fire.

Firele ne-au fost urzite
în băтели neprețuite.

București, 5 mai 2024

PATRIE NOMADĂ?!

O patrie nu-i șef să te supună,
nu-i lagăr care-n lanțuri să te strângă
și nu-i nici bogăție să-ți ajungă,
nici adăpost pe vreme de furtună.

Nu-i nici azil, nici oportunitate,
nu e nici buncăr să te ocrotească,
când lumea-începe să se războiască
și tu rămâi afară din cetate.

O patrie nu-i vocea ce te cheamă
la arme pentru alții, niciodată,
nici pater pentru cei ce nu au tată,
sau tată pentru cei ce nu au mamă,

O patrie nu-i vorbă desuetă,
nu-i nici vocabulă patriotardă,
nici sloi de gheață-n suflet să te ardă,
când soarta-ți este trasă la ruletă.

Nu-i nici ce spun mereu patriotarzii,
în inflamarea lor la patru ace,
în care vocea-înțelepciunii tace,
și ei se-ascund de văz, ca leopardzii.

Nu-i nici idee fixă de cetate,
cu turnuri și cu porți etern închise,
cu libertăți și visuri interzise,
din vremi și vremuri epuizate.

Nu-i nici vreo temerară evadare
din lumea sedentaro-migratoare,
ce-aleargă precum umbra după soare
cu teama ei de noua-întunecare.

De-aceea, -n noua ei degringoladă,
c-un haos care-n toți se instalează,
și patria din noi se resetează
din pater într-o patrie nomadă...

Era cândva o casă-a națiunii,
în care inima în piepturi bate,
și picură în suflet nestemate,
cu seva din conștiința rațiunii...

O casă care vine din vechime,
ca un stejar cu rădăcini profunde,
c-un unde ce nu vine de niciunde,
c-un trunchi ce-și are soclu-n profunzime.

Chiar dacă lumea-i astăzi migratoare,
o patrie nu-i oază schimbătoare.

București, 6 mai 2024

TOT, NIMIC, PARTE CU PARTE

Din nimic, nimic se face,
e tăcut doar cel ce tace,
cel ce tace nu vorbește,
meditează sau gândește.

Gând trecut prin trecătoare,
întrebare întrebătoare,
treabă-n treaba care-întreabă,
treabă multă fără treabă.

Treabă fără trebuință,
ființare-n neființă,
moarte-n chip de nemurire
și iubiri fără iubire.

Savantlâc de promenadă,
văz în haine de paradă,
măsuri fără de măsură,
guralivi lipsiți de gură.

Înfrățire-n frați de cruce,
drum ce duce unde duce,
în cruciri, crucificare
și-n crucificări chemare...

Simplitate-n grozăvie,
sărăcie-n bogăție,
bucurie pesimistă
egoistică-altruistă...

Vântul bate, toamna trece,
vremea-i caldă, apa-i rece,
iarna-i singura mireasă,
albă, rece și frumoasă.

Apa-și face casă-n viață,
Terra se ascunde-n gheață
zgomotoasă și-n tăcere,
permafrost la nevedere.

Văzul văzului vederii,
glasul glasului tăcerii
se cuplează-n ce-o să fie
dreptu-n drept la veșnicie.

Golul golului din sine
trece, -n haosul ce vine,
clipele de plinătate,
din nimicuri adunate.

Iarna, pusă la iernare,
nu se trece-n conservare,
ci, în albul pur, se-arată
singură și însingurată.

Cel chemat de-o nechemare
stinge crăpătul de soare,
trece-n gheață rogvaivă
viața noastră rotativă.

Și vom merge mai departe
tot, nimic, parte cu parte.

București, 8 mai 2024

CU LIBERTATEA-N COLIVIE

Îmi iau cu vorba timpul la purtare,
s-a odihnit destul în sinea lui
și n-a dat socoteală nimănu,
nici la stăpân și nici la întâmplare.

Îl știu demult, de când mă știu pe mine,
nu pot să-i dau nimic, dar nici să-i cer,
l-am încălzit, când viața-i era ger,
și l-am ferit de focul lui din sine.

A fost mereu așa, c-așa e-n viață:
îngheți, când ești de foc și arzi pe rug,
ești, în focarul gheții, ignifug
și-n soarele fierbinte, sloi de gheață

Când liniștea-i adverb la verbărie
și vorbăria-i mască pe tăceri,
oriunde are rang de nicăieri
iar timpu-i antidot la veșnicie.

Cu veșnicia veșnic n-ai măsură,
ea-i ireal în spațiul ideal,
căluț de mare-n coamele de val
și schi în plug de lemn pe arătură.

Adică lună-n soare terminată,
când noaptea trece obosită-n zi,
iar urzitoarea-n verbul a urzi
și haosu-n mulțime ordonată.

În haos sunt superbe rosturi
și vortexuri ce vin din infinit
cu libertatea fructului oprit
din toamne, din zăpezi, din nesfârșiri.

La mine-n verb, s-a nins mereu tăcerea
tăcerea din cuvântul prețios,
când susul mult prea sus devine jos,
în văzul care scapără vederea.

Dar nu-i prea pasă timpului de mine,
mereu îmi pune pe impozit fes
și-n fes îmi varsă un ocean de stres
pe-un interval de rău pe post de bine.

Sunt voci cu limpezimi îmbârligate
ce-aduc adâncu-n fiecare val,
și valul îl scufundă-n el la mal,
când marea-și ia permis de libertate.

Și iarăși libertatea se revoltă,
precum o fac, în legea lor, postacii
și, la vânat de nevânat, gonacii
sub cerul care n-are fes, ci boltă.

În viața asta, zboară cine poate,
căci zboru-i primul pas de evadare
a lutului din oameni către soare,
nu-i mers târâș doar pe genunchi și coate.

Și chiar de-ar fi, e oare-n drept să fie
distinsa libertate-n colivie!?

București, 17 mai 2024.

**OCHII TĂI CE-N MINE CU OCHII MEI
VORBESC...**

Clipeai ca o privire dintr-un imens domol,
prea-plinul din privire-ți era, de fapt, un gol.

Dar golul care umple e doar un adjuvant,
un fluture de noapte, o clipă din neant.

Sau poate-i chiar ideea pe post de avanpost,
ce arde strânsă-n ghețuri în foc de permafrost.

Clipirea ta-i sinteza unui imens pământ,
închis în labirintul unui nespus cuvânt.

Sau poate-i doar esența unui demult târziu,
ce crește ca o floare într-un imens pustiul,

ca un transfer în sine, ca sensul pe de rost,
ce-aduce în ce este esența din ce-a fost.

Dar tot ce-a fost odată rămâne în trecut,
trecutu-i teritoriu al lucrului făcut.

Iar verbele-s fluide și fac ce cred că vor,
c-un foc blocat de gheața din patrimoniul lor.

E multă ghețarie într-un concept abstract,
când inima nu are cu creierul contract.

Cu ochiul ei de față, sensibil și curat,
o inimă-încălzește un creier degerat.

Îi dă și flori de sânge și tot ce poate ea,
când intră-n fibrilații, pe timp de vreme rea.

Ea-i soarele din Terra închisă într-un dor,
damnată să tot bată, și ochii rău o dor...

...Clipeai ca o idee de frunză dusă-n vânt,
cu ochii-ți din privire-ți în straițe de cuvânt...

Te văd mereu, clipire, și nu știu ce să fac,
cuvintele nespuse m-au învățat să tac.

Și tac precum ideea pe care-o tot privesc
în ochii tăi ce-n mine cu ochii mei vorbesc.

București, 19 mai 2021

ORBUL LUMII LA VEDERE

Bate vântu-n gândurile mele,
e ordine haotică-n grămadă,
orbirile profunde stau la coadă
să-și cumpere vedere pentru ele.

Dar între ele s-a vârât nimicul,
cu dreptul lui de drept la-întâietate,
la totul, la oricât și la de toate,
amic și aliat cu mai-nimicul.

Nimicul se adună cu totalul,
iar plusul face-n plusuri diferența,
în minus se animă excelența
și-n infinit se zbate idealul.

Nimicii stau la coadă cu totalii,
totalii își fac veacu-n diferențe,
întregii scot din mai-nimic esențe
și-n infinit se cuibăresc fractalii.

Fractalii în fantasme se adună,
ca ionii prinși de noapte-n ionosferă,
în care infinitul se transferă
și spune-n văzul lumii: Noapte bună!

Dar văzul lumii nu e la vedere,
e văz de noapte sub acoperire,
ce vede universul din orbire
și-ascultă vorba lumii în tăcere.

Și chiar de văzul stă pe gând să cadă,
în marja-i de gândire infinită,
există-n libertate o ispită
ce-învață văzul lumii să nu vadă.

Și totuși văzul lumii-n văz trăiește,
cum fac adesea-n viață muritorii,
când miezul nopții prinde-n vise zorii
și visu-n ochii lumii se privește.

Dar lumea nu-i așa cum este omul,
nu este nici sortită de grămadă,
la starea ca livada, să nu vadă
că-n curtea ei se-adăpostește pomul.

Și chiar de lumea nu e o livadă,
în care pomul face-n viață poame,
iar poamele țin poamelor de foame,
esența nu se-ascunde în grămadă.

Esența-i doar fațeta ideală,
prezentă în real, dar ireală.

București, 21 mai 2024

NESFÂRȘIRE ȘI MĂSURĂ

Nici întâmplarea nu-i la întâmplare,
de-atâta vreme, bate timpul ceasul,
iar pasul tot cu pasul ține pasul
ca noaptea cu luminile solare.

Pe cerul nopții nu există soare,
non-existența-i doar o aparență,
un fel de fenomen fără esență,
din uitătura noastră clipitoare.

Un soare, de e soare, nu clipește,
e ca o lampă permanent aprinsă,
sau ca ideea-n sine necuprinsă,
pe care gându-n creier o privește.

Și nici ideea nu-i vreo făcătură,
și ea, ca orice-ar fi, se assemblează
din tot, din mai-nimic, din ce contează,
în cod de nesfârșire și măsură.

Dar nesfârșirea nu-i infinitate,
nici ideal în formă ireală
și nici real în haină ideală,
ci lanț de terminări neterminate.

Când termenu-i bătut deja în cuie,
și-i musai ca lucrarea să se-încheie,
apare de niciunde o idee
și iar e-învălmășeală-n ce-o să fie.

Un termen nu-i o simplă-îndeplinire,
adică punct, cândva, și punem lacăt,
nu e nici punct final și de la capăt,
e doar o nouă haltă-n nesfârșire.

Un termen e finalul de lucrare,
o ultimă mistrie-ntr-o zidire,
o linie finală de sosire
după o infernală alergare.

Dar drumu-i lung, plecarea-i nesfârșită,
sosirea-n azi este-un final de ieri,
iar ce-a trecut se trece-n nicăieri
ca finitatea-n lumea infinită.

Iar ieriul trece-n haina lui de mâine
și mâinele se trece în poimâine,
cum grâul se permută-n miez de pâine
și osul ideal în gând de câine.

Există-n nesfârșiri cristal și zgură
dar are nesfârșirea vreo măsură?!

București, 27 mai 2024

CLIPITA

În lumea asta totul se-învârtește,
vârtelnița-i eterna tiribombă
și fustă rotitoare pentru bombă,
la care orice ochi neorb privește.

Și vede doar ce este la vedere,
adică ce prin ochi un văz privește,
căci ochiul care vede nu gândește,
iar văzul e un scanner în tăcere...

Nu-i nicio pată pe retina veche,
pelicula-i sensibilă la soare,
e noapte în lumina orbitoare,
iar văzu-i la vedere-într-o ureche.

Se scurge infinitul în clipită,
ca un simbol uitat, fără durată,
în simplitatea lui sofisticată,
de-aceea orice clipă-i infinită...

Chiar dacă are-n spate neuronul,
care-n sinapse, la mai mult, visează,
ideea, tot ca ea, pe gând, dansează,
având ca partener vexat protonul.

Ideea poate nu-i prea vorbitoare,
dar fiecare zare-i altă zare
și ce apare în final dispăre,
iar nemurirea nu-i nemuritoare.

Și chiar de-ar fi așa, cum se tot spune,
iar viața s-ar clama eternitate,
trecând peste-un ocean de nu se poate,
în ce-i nimic tot ce-i nimic s-ar pune.

Expertă-n strategii de ce-o să vadă,
într-un război total la paritate,
ideea-i temnicer de libertate
ce-închide infinitu-într-o monadă.

De-aceea, clipa-n sine-i infinită,
o existență fără de durată,
infinitate-n sine concentrată,
care se vrea trăită nu clipită.

Dinamica adânc cățăritoare,
ce face și desface tot ce face,
s-ar declara din nou la patru ace,
în univers, pe Terra și în Soare.

Dar nevăzătorului nu-i place văzul,
iar văzul lumii nu e la vedere,
esența se exprimă prin tăcere,
cum se exprimă-n necredință crezul.

E greu să ai acces la nemurire,
de nu-înțelegi ce-înseamnă o cetate,
într-un torent de foc pe săturate,
în care doar clipita-i fericire.

Și totuși viața noastră-i fericită,
când clipa nu-i clipită, ci trăită.

București, 28 mai 2024

MEREU PREZENT ÎN STAREA MEA DE-ABSENT

Mă tot hlizesc la mine, când prin alt ochi privesc,
și-n văzul meu din mine pe cer mă perpelesc;
de-ar fi așa într-una, aș zice că sunt sfânt,
c-un nimb cu ochii-n soare de negură și vânt.

Aș suporta arzimea din luna lui cuptor,
precum o datorie când ești la gând dator,
căci focul meu din mine în mine-i tot aprins,
chiar dacă-n plină vară cu iarna mea l-am stins.

În lumea ordonată, sunt doar rătăcitor,
pe drumuri neumbrate, pe gânduri și pe dor,
nu știu de-mi murmur gândul, de strig într-un pustiu,
dar sunt ce niciodată n-am îndrăznit să-mi fiu.

M-am priponit de mine, să fiu de gând legat,
să-mi aflu dependența de-un gând pe-alt gând lăsat,
un a priori endemic în sine exilat,
când nesfârșirea clipei la ea m-ar fi chemat,

N-am niciun gând de ducă, mereu voi fi pe val,
ca greierul de noapte-n concertul lui din zori,
când roua se așterne pe gânduri și pe flori
în eul meu din mine, real și ireal.

NESSĂRȘIRI

Voi da cu subsemnatul pe un răboj stricat,
va trebui să-mi caut uitările de ieri
în vraf de verba volant pierdut în nicăieri,
în amintiri frumoase pe care le-am uitat.

Mereu salvat la timp de eul meu prudent,
voi fi din nou prezent în starea mea de-absent.

București, 4 iunie 2024

EXTENSII PLINE ÎN CADUC

Un vânt gomos de libertate,
în care ne-am încarcerat,
mai bate câmpii, când nu bate,
dar câmpii s-au rafistolat.

Și-au pus pe brână de-o bătută,
de vântuiri ce nu mai vin,
când, o furtună prea limbută
s-a înhăitat c-un cer senin.

Au uneltit de-o cățărare,
ea-învortexată, el suport,
cu infinitu-n regrupare
și-un văz orbit de unghiul mort.

Acolo, sus, cu ochii-n soare,
ea balerină, el prâsnel,
prin cea mai cea escaladare,
au coborât în ea și-n el.

Și sus, în hăul cu păcate,
ea mult prea sfântă, el păgân,
s-au masticat cu dinți de lapte
în legea șarpelui de sân.

Din lumi de-adâncuri înălțate
în piscul morilor de vânt,
au fost pe gânduri măcinate
oceane, țărături și pământ.

Dar vântul n-a uitat de vânturi
și nici de verbele de lemn,
de starea de bătut de gânduri,
de-un nou consemn din alt îndemn.

C-așa e lumea compactată,
între sinteze a priori,
de-o pată-n sinea ei pătată,
de-un cuib din cuiburi pentru ciori.

La fel sunt vânturile sorții
extensii pline în caduc,
sau stâlpi de case-n lipsa porții,
memorii pline-n gând uituc.

Dar gândul n-are-învinuire,
uitarea-i pată-n amintire.

București, 6 iunie 2024

MIRABILA-ÎNTREBARE...

Lasă-mă uitat uitare,
ca pe-o spusă într-o doară,
pentru-a înfinita oară,
în mirabila-întrebare.

Întrebarea tot se-întreabă.
și prin verbe și-n tăcere
și pe-ascuns și la vedere,
de-are cu vreo spusă treabă.

Spusa s-a tot spus în spuse,
spusele s-au spus și ele,
prin nespusele rebele
și prin spuse presupuse.

Prin tot felul de de toate,
prin cuvinte și-n tăcere,
zeflemist și-n vorbe grele,
spusa spune tot ce poate.

Dar oricât ar fi de spusă,
prin ce-a spus, prin ce se spune,
spusa-n sinea ei își spune
că mereu va fi nespusă.

Spusa-i veșnic resetată,
ea tot face-n ce nu face,
și când tace ea nu tace,
ci-i mereu învolburată.

Calcă-n străchini, sparge oale,
bagă strâmbe-încolțurate,
ca troianul în cetate
și înalță-n deal o vale.

Nu contează ce se spune,
nici mirabila-întrebare,
prin mirarea-întrebătoare,
soarele în zori apune.

În apus, pe jar, răsare
sinele ascuns în sine
și, plecând, în ea revine
aparența-i trecătoare.

Noaptea trece-n dimineață,
nevăzutu-în ce se vede,
necrezutu-n ce se crede.
iar lumina-în noua-i viață.

Mă strecor printre cuvinte,
ca pe gând o-îngândurare,
ca-n amurg o-întunecare,
ca aducerile-aminte...

Oare-s șanse prea puține
să-mi mai amintesc de mine?!...

București, 9 iunie 2024

CLIPĂ ÎNȘELĂTOARE

Devin abstracțiunile concrete,
uitarea-și amintește ce-a uitat,
e noapte albă-n cerul înstelat,
și genele-și fac ochi de majorete.

Sunt stele infinite, luminoase,
prin ploile de vise și de foc,
cu prometeii-înlănțuiți în joc,
pe rugul amintirilor frumoase.

Dar nimenii nu-și mai aduc aminte,
nici de prezent și nici de ce-au uitat,
trecutul în trecut s-a transferat,
cuvintele-s mormane de cuvinte.

E-atât de simplă lumea complicată,
când ochii nopții-n ochii ei privesc,
când stelele prin foc se primenesc,
și bezna nopții-n stele-i luminată.

Iar timpul bate gongul în cetate,
în clipă-i concentrat un univers,
precum poemu-n starea lui de vers,
și poezia-n vânt de libertate.

NESFÂRȘIRI

Dar vântul bate-n gânduri și-n timpane,
e multă hărmălaie în tăceri,
ascunsul se-ascunde-n nicăieri
și nicăieru-n gânduri suverane.

E multă tevatură-n simplitate,
dar ordinea dezordinii-i în top,
cu ochii-n soare-i marele potop
și niciun vânt în sine nu mai bate.

S-au sfătuit cuvintele de bine,
să-și treacă verbăria-n așteptare,
pe post de urs polar în hibernare,
precum trecutu-n clipa care vine.

Estetica-i frumoasa visătoare,
urâtul-i astăzi fătul ei frumos,
fațeta lumii s-a întors pe dos,
durata-i doar o clipă trecătoare.

Ș toate trec, trecutul nu-i durată,
durata e ca vântul priponit,
ca libertatea fructului oprit,
din care nu-ți faci plinul niciodată.

Și chiar de-ar fi în fân să-ți afli acul,
la pomul lăudat să nu te duci cu sacul.

București, 12 iunie 2024

STRUNA DIN CUVINTE

Lasă, gândule, blestemul
doar pe tine să te-ajungă,
când, la semnul lui, consemnul
clopotu-ți-va bate-n dungă.

Va fi iar o-înmormântare
pentru ultima-ți privire,
și va re-înflori o floare,
într-o altă amintire.

În deșertul tău din tine,
gândule cu gânduri multe,
va trona un mărăcine,
ce nu știe să te-asculte.

El trăiește-în altă stare,
ascuțiș pe o tulpină,
bodigard pentru o floare
și soldat pentru-o regină.

E în post pentru o floare,
chiar când floarea se-ofilește,
și rămâne-n apărare,
cât ideea ei trăiește...

Moartea nu-i o nouă viață
geaba crezi în re-încarnare,
moartea n-are dimineață
ea-i etern netrecătoare.

Dar vei trece-n veșnicie,
precum clipele-n durată,
ca tristețea-n bucurie,
ca niciunde-n niciodată...

S-a stins ultima lumină,
clipele-n ecou vibrează,
ochii-și pun în ochi retină,
florile din ochi dansează.

Floarea-n sine-i dansatoare,
în petale se rotește,
strălucește-n ochi de soare,
cântă, joacă și iubește.

Lasă fluturii să zboare,
viața lor e o idee,
ca petala pentru floare,
ca iubirea de femeie!

Și, pe struna din cuvinte,
pune-ți inima să-ți cânte.

București, 12 iunie 2024

PAPUCI DE CĂȚĂRARE

O vreme am crezut în nemuire,
o altă vreme m-am ascuns în sfinți,
mi-am pus blacheu de jad la fericire,
dar fericirile m-au scos din minți.

Am tropotit, pe cerul fără stele
în dansul de pe-o aripă de vânt
și, prin surplomba sacră dintre ele,
m-am cățărat pe ultimul cuvânt.

Acolo, sus, pe-o clipă de uitare,
la verticala zisului profund,
m-am scurs c-un strop de mine-n altă zare,
prin piscu-n care încă mă scufund.

E greu să înțelegi ce e cu tine,
când susu-i jos și josu-i foarte sus,
când coborârea e ascensiune
și-ascensiunea e cădere-n sus...

Mă prind c-un gând de infinitul mare,
pe care-l văd de-o piatră agățat,
ca pe-un rapel trimis la cățărare,
când muntele de el s-a săturat.

Există munți cu pietre degerate,
și focuri înghețate în amurg,
pe ruguri ard amurguri sângerate
și pietrele în ape limpezi curg.

Mă cumințesc în lumea fără minte,
întoarsă când pe față, când pe dos
și-n iadul presărat cu lucruri sfinte
privesc urātu-n sensul lui frumos.

În fiecare clipă care trece,
la casa ei din viața mea revin,
iar focul stins c-un dor de apă rece
devine temnicer de cer senin.

De-atunci e foarte multă toropeală,
iar focul-și joacă flacăra la zar,
un creier cere minții socoteală,
și-și bagă neuronii-n buzunar.

De ziua lui, s-a stins o lumânare,
priveam pieziș, prin ochiul ce s-a-închis,
mișcarea ce trecuse-n nemișcare
când iadu-mi devenise paradis...

Azi, uit de toți, de mine și de toate,
de ce-i urât, dar și de ce-i frumos,
de ce e imposibil când se poate,
dar mai ales de susu-întors pe dos.

Sunt răbdător de-atâta nerăbdare,
s-ajung în piscu-n care azi cobor,
cu noii mei papuci de cățărare
cu iadu-n dinți și raiul la picior.

Urcând prin rai pe drumul către iad,
îmi pun în cățărări papuci de jad.

Turnu Severin, 27 iunie 2024

ÎN AMINTIREA UNUI GÂND UITAT...

Când necuvintele fac cozi la rânduri
și rându-și cere dreptul la cuvânt,
se iau la harță morile de vânt
și gândul face slalom printre gânduri.

În lumea lui, el este infinitul,
eonul genial și creator,
esența-înfășurată pe-un mosor,
nimicul, finitatea, nesfârșitul.

Sau mai degrabă-o altă-existență,
un paradox, un tot, un univers,
un infinit într-un picior de vers
și veghe colmatată-n somnolență.

Un eu care gândește, când visează,
prin nesfârșitul sacru din cuvânt,
coboară-n cer ideea de pământ,
prin bezna care-n soare luminează.

Un soare orb, o nouă dimineață
și ochi ce văd, în neguri, prin pământ,
lumina care vine din cuvânt
prin dimineața florilor de gheață.

O gheață poate fi, la rându-i, soare,
un soare fără nimb de roșuiv,
un gând ce n-are-n sine-un negativ
și-o existență pură prin negare.

Negândul n-are-n gând vreo limitare,
nici finitate-n spațiul infinit,
nici vreun impuls al fructului oprit,
sau confirmat de propria-i negare.

Negândul nu-i extras din verbărie,
nu-i nici negat de gându-îngândurat,
la care-n zori de zi s-a abonat,
precum o zi frumoasă la chindie.

În verbărie-i multă vorbă goală,
cuvinte spuse-n verb la infinit,
ce n-au nici profunzime, nici zenit,
ci doar un iz obscur de cârcoteală.

Doar vântul, gândul, sensul și cuvântul,
sintactici și semantici dintr-un fost,
își prelungesc uitarea pe de rost
și văd prin gând la orizont pământul...

Dar toate-acestea n-au vreo rațiune,
nu merită-n cuvinte să le spui,
nici să le pui pe seama orișicui,
sau să le-îmbraci în straie de minune.

Minuni au fost la pomul lăudat,
dar pomul de atunci s-a scuturat.

Turnu Severin, 29 iunie 2024

TEAMA DE SOCRATIADĂ

Sunt permanența-n ea etern netrecătoare,
mai mult ca universul meu tăcut din gând,
și când m-ascult atent, și când vorbesc tăcând
și când îmi spun că sunt tăcere vorbitoare.

Nu știu de mai exist, sau sunt plecat cu pluta
pe-oceanul gol, uitat de apă sus, pe Marte,
ca un cuvânt strivit de-o pagină de carte
în care-un nou Socrate și-a băut cucuta.

De fapt și chiar de drept, cine a fost Socrate,
de-i zice lumea azi un mare-întrebăreț,
în sensul că-întrebarea încă are-un preț,
în viață, -n moarte, -n pușcărie, -n libertate?!

Nu-și bate omul capul să dezgroape morții,
nici să despice firul care nu se vede,
dogma lumii spune: nu cerceta, ci crede
-n ce e-n ce nu se vede în esența porții.

Dar văzul niciodată -n sine n-o să vadă,
căci el, în el, prin el, nu are vreo vedere,
chiar dacă-i ceri, nu poate face ce-i vei cere,
iar noi trăim eterna lui Socratiadă.

Eului nu-i place să-i pui vreo întrebare
și nici să-l iscodești după bun-placul tău,
în fiecare eu e un Socrate-al său,
o introspecție în sine-întrebătoare

Un totul mai nimic, prea multa săcăială,
scot Everestul gheții lumii din papuci,
pe proști, pe șmecherași, pe genii, pe uituci
și pun tot adevărul lumii la-îndoială...

Mă simt ponton între vocale și consoane,
pe care trece-un țanc cu piatra ierbii-n vânt,
un goliat enorm pe ultimul cuvânt
ce bate-n stânca muntelui din cer pitoane.

Iar eu, un alpinist bătrân, lăsat la vatră,
cu corzile neuronale puse-n cui,
mă cațăr azi în orb pe stânca nimănu,
în amintirea unui fluture de piatră.

Dar fluturele pietrei a-încetat să zboare
și zborul pietrei nu mai are trup și chip
iar piatra veche s-a făcut demult nisip.
Și s-a mutat cu totu-n ape curgătoare.

Mă încovrig și eu ca semnul de-întrebare,
pe care-l port mereu cu mine-n eul meu,
cum poartă soarta-învingătoare un trofeu
și omul haina nouă-n zi de sărbătoare.

Dar mă-îndoiesc de-un văz ce n-a învățat să vadă
efectul de-îndoială din Socratiadă.

Turnu Severin, 1 iulie 2024

SOARE ȘI RUG

E multă libertate-n închisoare
și închisoare-n legi și-n libertăți,
căci libertățile-s de fapt cetăți,
iar legile sunt lanțuri la picioare.

Cu ele, simți mereu pe umeri jugul,
iar fără ele ești ca omul prost,
cu creier gol și fără adăpost,
care confundă soarele cu rugul.

Confuzia nu face pete-n soare,
e doar un fel de apă pentru vânt,
ce n-are loc de moară pe pământ,
iar soarele e doar un rug mai mare.

Un foc ce zi de zi ne încălzește,
ne dă lumină-n viață și-n cuvânt,
ne întreține viața pe pământ
și când îi vine chef ne pârjolește.

E foarte greu să-ți porți pe umeri viața,
să-ți arzi tot timpul mintea în cuptor
și, cât trăiești, să-ți fii premergător,
cum este pentru ziuă dimineața.

Dar toate-s ca un cerc, ca o rutină,
le faci mereu și nu știi că le faci,
e ca și cum vorbești din plin când taci,
sau când, prin bezna nopții, vezi lumină...

Trăiești rutina vieții prin de toate,
iar prin contraste-ți ești mereu real,
abstract în ce-i real, real în ideal,
prezent în amintirile uitate.

Îți cauți în aproape depărtarea,
pierdută de demult în ce-i acum,
când pașii tăi s-au risipit pe drum,
atunci, demult, când ți-ai uitat uitarea.

Dar toate trec, trecutul nu re-învie,
nu poți trăi în timpul ce-a trecut,
luminile s-au stins și vocile-au tăcut,
iar asta se numește veșnicie...

Doar soarele e-acolo tot mereu,
pe rugu-i solitar și plin de ger,
când toate stelele din juru-i pier
și el rămâne doar ca eul meu.

Mă perpelesc și eu pe-același pe rug,
dar rugul meu din mine-i ignifug.

Turnu Severin, 02 iulie 2024

SIAJ DE NEPLECARE

Infinitatea-n Univers e numai una,
dar multele sunt tot mai multe-întotdeauna,

În parte, sunt plecate azi în altă parte,
aproapele-a ajuns mereu cel mai departe...

Departelui, de-aproape, astăzi, nu-i mai pasă,
iar casa nu-și mai știe casa ei acasă.

A devenit și ea, ca vremea sa, nomadă,
în ton cu ochii ei ce-au nevăzut să vadă.

Ne ducem azi în hău, cu verbul pe-arătură,
ca acul, pas cu pas, mărunt pe cusătură.

Ne mulțumim cu dusul nostru-n depărtare,
precum o amintire scoasă din uitare.

Dar lauda de sine-n sine-i egoistă,
reformatată-n formulare altruistă.

Mereu vom căuta găsirile pierdute,
din vremea neuitării clipelor trecute...

La pomul lăudat, tot te mai duci cu sacul,
da-n sacul fără fân, nu poți ascunde acul.

Acul fără ață-i unealtă fără treabă
iar ața fără ac e ca surâsu-n barbă.

Destinul ei funcțional e-n țesătură,
dar coada-i de topor viclean e-n cusătură.

Ce-i rupt accidental sau anormal se coase,
precum ruptura de angoase sau de oase.

Și-n era cyber softul poate să danseze,
ca libertatea-încarcerată-n metereze.

Ne ancorăm mereu pe timpul care trece,
c-un clic de pietre tari pe-un strop de rouă rece.

Dar timpul, care n-are vreme să-întârzie,
pe fiecare clipă scrie: veșnicie.

Devremele, de vreme ce târziu apare,
se trece-într-un siaj mărunț de neplecare.

Iar clipa care n-are-n sinea ei durată,
e-n ochiul viu apei lacrimă curată.

Deși se suie-n nori pe razele de soare,
apa, totdeauna, se-întoarce la izvoare.

București, 08 iulie 2024

PRIN SIMPLITĂȚI COMPLICATE

În orice complicare-i multă simplitate,
iar simplitatea-n sine-i ultra-complicată,
dar poți să faci din spațiul infinit durată
și chiar din spațul îngrădit infinitate.

În existența simplității complicate
și chiar în cognosfera ei reformatare,
se pune infinitul clipei pe picioare
și ard pe rugul ei cuvintele-înghețate.

În spațiul alb, se iau cuvintele la luptă
iar șefii lor albiști le bagă în războaie,
se strâng pe cerul nud al gurii nori de ploaie,
și pacea din cuvinte este-n sine ruptă.

Dar stâlpii vorbăriei s-au plantat pe munte,
în fortu-n alb al înghețării de pe creste,
în nesfârșirea vorbei albe din poveste
cu capul tot mai gol și steaua moț în frunte.

Sub soarele din nord e încă nostalgie,
la Polul Sud fac plajă pe ghețar nordiștii,
la Polul Nord fac saună în fiord sudiștii
și bate-un vânt de libertate-n ghețarie.

În Nordul-Sud, și închisoriile-s de gheață,
în lumea apei, înghețarea-i pușcărie,
ca apa-n libertate-n spațiu să nu fie,
ci doar o noapte goală, fără dimineață.

Ne-acoperim cu umbra-n fiecare noapte,
ne este vestă anti-văz și anti-gânduri
și rând în alb ce face slalom printre rânduri
ca văzu -n nevăzutul esențelor din fapte.

Deșert prea-plin de adevăruri mincinoase,
pustiu și gol, minciuni profund adevărate
în complicat, în mai nimic, în simplitate,
aduc sclipiciul lumii-n haine mătăsoase.

Se-aprinde-o beznă rece-n petele din soare,
în focul nopții albe, arde steaua zilei,
în palma bogăției stă cutia milei
și-n mila fără milă-i gând de răzbunare...

Devremele târziu la poarta minții bate,
dar poarta n-are drept la drepturi și la cheie,
nici la concept, la gând, la vorbă, la idee,
ci doar la da, deschis, închis sau nu se poate.

În ce există-n lume sunt atâtea roluri
între prea-plinul ei și plinul ei de goluri.

București, 21 iulie 2024

CLIVAJ ÎN ALB

Chiar dacă, dimineața, mă mai doare
coșmarul nopții albe plin de stele,
mă spăl pe vis cu ploaia dintre ele
și plec în nesfârșit cu Carul Mare.

Nu pot s-o iau pe nicio scurtătură,
pe cerul nopții, par a fi blocaje,
e plină nesfârșirea de clivaje
și-n văzul meu nu-i nicio uitătură.

E greu de spus de e sau nu e noapte,
de ard sau nu luminile nestinse,
din stelele de la bing-bang aprinse,
de parcă-ar fi pe ramuri mere coapte...

Aș vrea să văd o stea mai de aproape,
să aflu de-i sau nu încolțurată,
de e femeie sau boboc de fată,
de-i neam de foc sau s-a născut din ape.

De e de plăsmuire pământescă,
cu inimă de jar, cuvânt și iie,
sau e-o lumină rece și pustie
ce-n viața ei nu știe să iubească.

Nu știu de e urâtă sau frumoasă,
eu sunt doar gând în stare nesfârșită,
ce bate câmpii-n piuă infinită,
iar ea, în ochii mei, e-o nebuloasă...

Dar nebuloasa nu-i deplinătate,
nu-i nici taifun de slovă iritată,
e doar ecou din inima uitată,
prin vidul rece, în pustietate.

Nu știu cum este-n sine universul,
de e și el un om la fel ca mine,
sau doar un alt concept de lucru-n sine,
ce nu cunoaște patima și versul...

...E greu de spus ce nu e la-îndemână,
iar la-îndemână nu-i infinitatea,
nici cerul plin de stele, nici cetatea
și nici ce-ai vrea din toate să-ți rămână.

Oricare stea se află-n constelații,
în finități concrete-n nesfârșire,
precum se află gândul în gândire
și simplitatea vieții-n complicații.

Dar steaua mea-i un foc de val și soare,
în nesfârșirea-n sine-i rostuită,
ca o dogoare-n sine regăsită
în armonia ei netrecătoare.

De-ar fi și ea ce-i sunt: un gând în sine,
n-ar mai uita atât de des de mine.

București, 23 iulie 2024

VĂZ ÎN NEVĂZUT

Cu văzul stâng-al ochiului dreptaci,
i-am dat un dos de palmă celui stâng,
când văzurile-n văzul lor se plâng
de stângăcia ochiului stângaci.

Dar văzul nu se pune la-îndoială,
chiar dacă-n sine văzu-i nevăzut,
cum e trecutu-n văzul din trecut
și triumfalu-n starea-i triumfală.

Axonii, prin sinapse, -și fac chindia,
în creier, plouă noapți cu josu-n sus,
se strâng pe gând cuvintele de spus
și noaptea-și luminează veșnicia.

Pe cerul minții încă-s nori de ceață,
iar ceața-și face plan de-înseninare
și bat nevertebrații din picioare,
când moartea-n nemurire prinde viață

Dar viața nu-i, de fapt, nemuritoare,
ci moare n fiecare, personal,
cum moare apa când e sus, pe val,
și înviază-n clipa următoare.

O zi în univers e luminare,
sau foc ce-și arde stelele din viață
și stinge-întunecarea-n dimineață,
când ziua lumii face ochi de soare.

Un soare este-o minte-n nebuloasă,
un foc ce arde-n clocotul din viață,
când noaptea se transformă-n dimineață
și negura, în rouă luminoasă...

E greu să faci de toate în de toate,
când toate-înseamnă totul, în total,
sau spumă albă-n crestele de val
și lege-într-un concept de libertate.

Vederea-n orice vază e trecătoare,
când soarele-i la mâna unui nor
și bate noaptea minții din picior,
de ziua ei din noaptea următoare.

Va fi și azi cum a mai fost cândva,
întotdeauna va mai fi ce-a fost,
vederea-i vâzul lumii-i pe de rost,
atunci, acum, aici, altundeva

Dar văzu-i totdeauna nevăzut,
precum eternitatea-n ce-a trecut.

București, 21 august 2024

IAD CU OCHI DE PARADIS

Mă uit la uitătura mea din vis
și nu văd de mai e cum mai era,
când visul în alt vis se transfera
și iadul făcea ochi de paradis.

Ieri, paradisul negru era viu,
pe-un rug aprins de draci și de strigoi,
iar gheața lumii se-încălzea la noi
și noi ardeam în focul din pustiu.

Dar ieri se află-n stare de trecut,
adică de prezent înmormântat
în infinitul rece și uscat,
în haos negru și necunoscut...

Un gând ce bate câmpii în alt gând
mă ține-n zgarda de cuvânt uitat,
și-n nesfârșirea vorbei ancorat,
să cuvântează cuvintelor tăcând...

Cuvintele sunt sori pe cerul meu,
de-acea, tot mereu, le fac pe plac,
atunci când le vorbesc, atunci când tac,
când sunt mereu cu ele-n ce sunt eu.

E greu să fii ce-n sinea ta-ți nu ești,
dar pot să-mi fiu un gând nemuritor
și n-o să mă târăsc, când pot să zbor,
din gândul simplu-n sferile cerești.

Nu știu de-i iad, atunci când cred că-i rai,
nici de e rai atunci când văd că-i iad
dar gândurile tot pe gânduri cad,
când le alungi, când tot pe gânduri stai.

Există iad și-n rai și-n tot ce-i sfânt,
mizeria-i și ea, prezentă-n noi,
ca răutate, patimă, gunoi,
în tot ce viețuiește pe pământ.

Erau, cândva, și zei de sub pământ,
erau și gânduri negre, sunt și-acum,
în foc există flacăra și fum,
în om există soare și pământ...

Sunt pete și în soare și în nori,
profundul este-adeșea și înalt,
se află-un eu profund și-n celălalt
există răutate și în flori.

Deci, uneori și paradisu-i iad,
iar stelele din gând, pe gânduri, cad.

București, 23 august 2024

OCHIU-ÎNȚELEPCIUNII...

În fiecare clipă-i și-o clipă care trece
un univers se stinge, un altul se aprinde,
un timp se zgribulește, un altul se extinde,
iar soarele se spală în zori cu apă rece.

Tot universul lacom se plânge de risipă,
când află cosmo-dreptul vreo hibă prin dosare
sau tună vreo gălceavă cu arme nucleare,
și mii de ani-lumină sunt negură-într-o clipă.

Dar clipa nu-i durată, ci pisc d-etermitate,
trăire cât o viață, esența cea mai pură,
un infinit în haos sau singura măsură
din inima luminii, ce-n ochii vieții bate.

În ochi se vede totul: și spațiul, și nespațiul,
și lacrima din suflet, și sufletul din lacrimi,
și vorba din tăcere, și clocotul din patimi,
iubirea, suferința, lehamitea, nesațiul.

Trăim în două ape ce-ascut în noi tăișul,
în una arde focul, în alta bate vântul,
dar în esența noastră mai stă și azi cuvântul
ce vede-n văzul vieții nu zborul, ci târâșul...

Dar, câte-odată, văzu-i prea somnoros să vadă
mai mult decât o noapte cu ochi de dimineață,
un nor de viziune ce-și vede văzu-n ceață,
în așteptarea ploii care-a uitat să cadă.

Un bolovan cu țâfnă ce-și cară văzu-n piață,
cu dulcea-i lenevie ce i-a-îndulcit amarul,
cu viespea-i din sinapse ce și-a mâncat nectarul,
îl vinde pe-o idee parșivă și fășneată.

În piață, totdeauna, contează numai banul,
cu el se-aprinde focul în scorburi și-n palate,
se cumpără vânzarea, se face nedreptate,
se dă cu pumnu-n masă, se ia de drept ciolanul.

Se face și cu ochiul, dar ochiu-n sine tace,
în loc de lacrimi calde, exprimă lăcomie,
nu inima-i vorbește, ci altă-împărăție,
din marginea luminii în care-n beznă zace.

Comandă, -n altă limbă, vederii, neuronul,
sinapsele zburlite fac grevă japoneză,
securile bat sapa-n pădurea vieneză,
și-n Dunărea Albastră valsează gramofonul.

Se bat, în orb, dioptric, sub gene, ochelarii,
noaptea-n gol, în văzul lor, prin nevăzut, privește,
marea viziune face valuri pe orbește
și, prin ochiul stins al nopții, văd vizionarii.

Dar uneori nici timpul în nesfârșit nu trece,
când ochiu-înțelepciunii-i nemuritor și rece.

București, 29 august 2024

LIBERTĂȚI CU PROFUNZIMI SUMARE

O existență-împlatoșată în secrete,
în violențe și în profunzimi sumare,
trăiește-n libertatea petelor din soare,
în nesfârșiri de gând și-abstractizări concrete.

În fiecare rol, e-o farsă care minte,
minciuna-n orice rol e-n sine tot minciună,
o spusă ce-n nespusa ei ar vrea să spună
că vorba nu se spune astăzi prin cuvinte.

Cuvântu-i prea cuvânt, e timpul de casare,
prea multă vorbă lungă, pierdere de vreme,
cu texte-n mii de pagini, în proză și-n poeme,
cu legi gramaticale, arhive și glosare.

Atâta vorbă-n vânt, atâta tevatură,
o viață irosită, toată, prin cuvinte,
academii, biblioteci, localuri sfinte,
infrastructură verbizantă pentru gură.

Să mai rămână doar un î semivocalic,
lungit, scurtat, masat, căscat, după nevoie,
lansat, cu voce de bărbat sau de femeie,
într-un registru îosferic și atavic.

CA NEMURIRE-N STEA NEMURITOARE

Ca orice gând uitat în vreo tranșee,
și gândul meu își mai aduce-aminte
de gânduri, de războaie, de cuvinte,
de morți, de idioți și de idei.

Idei sunt multe, grele sau sumare,
ca fetele de astăzi îmbrăcate,
ca spațiul cibernetic din cetate,
hotar între finit și nehotare...

Ideile-s ca pietrele de moară,
au masă, gabarit și greutate,
se macină-n cuvinte-încrucșate,
și-n toate, șopârlește, se strecoară.

Ideea face slalom printre ele,
ca un Sisif cu fustă de cometă.
ce-a evadat demult din eprubetă
și suie Everestul sus pe stele.

Ideea nu se ține în fișete,
nici nu se scoate-n zgardă la plimbare,
în spațiul mărginit de nehotare,
sau pe-o tarla de minți din eprubete.

Nu e rachetă, dronă și nici pușcă,
nu e nici farfurie zburătoare
sau furie venită de la soare,
nu e nici lătrătură care mușcă.

Nu este nici hibrid, nici corcitură,
căci corcitura însăși e hibridă,
nu este nici stejar, nici pălămidă,
ci doar un mai nimic fără măsură.

Ca orice gând gândit de vreo gândire,
din vremea certitudinilor rare,
a soarelui din nopțile polare,
și gândul meu mai crede-n amintire,

O amintire nu-i doar resetare,
sau meteor căzut pe metereze,
care-a uitat demult să mai viseze,
e doar ce-a mai rămas din neuitare.

Îmi amintesc că am uitat de mine,
de cel ce-am fost și nu eram pe bune,
ci doar o noapte care-n zori apune,
când văzul din nevăz se trece-n sine.

Dar gândul meu, gândit într-o tranșee,
mai e și-acum la porțile cetății
să-i țină tot de șase libertății
din viață, din cuvinte, din idee.

Și-un click, în zori, pe-o rază de la soare,
ca nemurire-n stea nemuritoare.

București, 13 septembrie 2024

DREPTUL ȚÂFNEI

Ești mai-nimic pe lumea asta, un infinit în degetar,
un trecător pe nevăzute, fără zăpăc de la pândar,
fără să vezi ce nu se vede, fără să știi ce nu se știe
despre cei unși să fie altfeli, sau para-șefi pe veșnicie...

Răsar cei unși, precum gunoiu-n cartierele sărace,
sliñoși mintali în profunzimi și-n non-idei la patru ace,
cameleoni cu țâfne-alese, cu viziunile-n nimic,
sau uriași cu minte scurtă și vorbăreți cu ciocul mic.

Sunt făcături din toți ca unul, dar unu-i unicul lui moț,
mai mult decât îl duce mintea și tupeismu-i fără soț,
o lume oarbă-l vede-n zare, o zare-l vede-n nevăzut,
văzul lui țâfnos se vede-n dreptul lui de drept la ce-a văzut...

N-a construit nici drum, nici casă, nici vorbe bune, nici idei,
a fost ca nimeni întrutotul, din draci de rând, și-a făcut zmei,
din zmei, apărători de muște, din muschetari și-a tras pigmei,
din tot, nimic în tot și-n toate, din sine, mahăr printre ei.

El nu se-aseamănă cu nimeni, e o făcătură cu proțap,
sau o creație ex-nihil, de vierme, muscă și gândac,
un elefant care se zbate să-încapă într-un degetar,
limbut vocal fără cuvinte și înțelept de buzunar

Dar toate-acestea nu contează, el, ca împus, e tot ales,
e dreptul lui la dreptul țâfnei, precum al turcului la fes,
precum al văzului la noapte și-al noptilor la ochelari,
al muștelor la bâzâire și-al țânțării la țânțari.

Dar turma oamenilor minții e întârlată-n văz la el,
cuminte ca o oaie bleagă, ascultătoare ca un miel,
îl va vota și de-astă-dată, să-i facă moftului pe plac
și nu contează dacă-i bine, e bine pentru cei ce-o fac.

O făcătură-n văzul noptii. cu tot alaiul ei sumar,
arată cât de tristă-i târla fără berbeci, fără târlar,
și cât de veselă-i tristețea pe chipul unui diavol sfânt,
când neuronii-s frunze moarte și frunzele sunt verbe-n vânt.

Țâfnosul însuși prinde aripi, când calcă-n străchini pe covor,
când zborul cade în dizgrații și grațiile trec în zbor,
când toate trec cum trece timpul care nu crede-n necrezut,
și nici în mintea fără minte în care nimeni n-a crezut.

E greu să crezi în necredință, e însă greu și să nu crezi,
nici în vederea care vede, nici în ce vezi când nu mai vezi,
dar oamenii sunt sfinți ca sfinții: tot văd ce văd și fac ce fac:
sau precum viața lor de târlă: se bulucesc, gândesc și tac.

Și, de nu tac, nu-i vreo problemă, cei ce-i ascultă nu-i aud,
de latră câinii, votul trece, iar non-votanții se exclud.

București, 20 septembrie 2024

VĂZUL OCHILOR DIN VĂZ

Văzul văzului văzut
are ochi și-n nevăzut
și priviri de aruncat
într-un văz nearătat.

Văzul ochilor din ochi,
luminos sau de deochi,
e un văz pe care-l ai
și în iad și-n ochi de rai.

Ochii sunt lanterne-n cap,
jug de văz într-un proțap.
cercetași clar-văzători
picături de rouă-n zori...

Și mai sunt ce ei nu știu:
ploi de lacrimi în pustiu,
pustiiri în infinit
și permis de fruct oprit...

Așa par, așa se vor,
cu privirea la picior,
cu picioare fără drum,
fără ieri, fără acum.

Fără noapte, fără zori,
fără lacrimi, fără nori,
fără gând, fără cuvânt,
fără cer, fără pământ.

Ochii sunt ce sunt doar ei:
foc de stele și scânteii,
licurici creați de sori
lacrimi, zâmbete și flori.

Ochii-s cercetași de cap,
nu cuvântă, nici nu tac,
nu gândesc, nu scormonesc
în ce văd din ce privesc.

Sunt văzut din nevăzut
din ce n-ai, din ce-ai pierdut
din ce-ai vrea din nou să n-ai
nici în iad și nici în rai.

Uneori, sunt nesfârșiri,
necuvinte, amăgiri,
focuri care ard domol,
plin prea plin și suflet gol...

Nu sunt iad, nu sunt nici îngeri,
sunt doar luminoși și sinceri.

București, 22 septembrie 2024

TREABA-N GRABĂ, GRABA-N TREABĂ

A te grăbi e treaba ta de om grăbit,
în orice fel de treabă, treaba n-are grabă,
dar, mai mereu, acel ce n-are treabă-întreabă,
iar graba nu-i deloc un lucru fericit.

În orice treabă e-un ceva întrebător:
o muscă țețe-într-un pahar cu apă plată,
un ex-rotar care se-întreabă ce-i o roată,
sau un Socrate c-o-întrebare-n rotisor.

Dar cei ce-întreabă sunt ca morile de vânt,
când roata morii-n vântul vorbeii se-învârtește,
sau când pătratul într-un cerc se convertește,
cu verva-n nori, cu cerul gurii la cuvânt.

Sunt multe întrebări în treabă de-întrebat,
o treabă-i totdeauna-n treburi implicată,
ba chiar și simplitatea-i ultra-complicată,
când hoțul vrea să-și ia în drept un doctorat.

Dar, câte-odată, treaba bate din picior
și nu suportă-n niciun caz o evadare
a vieții viețuite-n verbe și-n dosare
și-a vremii cu ghețari în luna lui Cuptor.

Chiar dacă treaba-n treabă se numește job
iar treaba-înseamnă tot la fel, trebăluire,
trebăluirea, azi, e-n drept trebăluire,
în orice formă de recoltă, bob cu bob.

Armura trebii face ordine-împrejur
și mintea tace, totuși, când, de fapt, gândește,
iar inima din verb în legea ei trudește
vulcanic și sisific, cald, frumos și pur.

Frumosul câteodată minte și-i urât,
își dă cu stângu-n dreptul și de drept se plânge,
imensa-i libertate-n sine-i nu-i ajunge,
și simte că ar vrea să aibă colți și rât.

Adesea, și urātu-n treabă-i arătos,
iar uneori chiar și devremele-întârzie,
urgențele urgent se-amână sine die,
și hipersonicul se trece-n mers pe jos.

Luminile-s trebăluiri de foc din sori,
iar sorii-s piromani de verbe-n devenire,
lumină, foc și apă-înseamnă viețuire,
lumina nopților din noi se stinge-n zori.

Trăirea se măsoară-n fiecare azi,
nomazii ard pe ruguri seci și sedentare,
secundele-s monade multimilenare,
iar sedentarii dorm în corturi de nomazi.

Treaba-n grabă, graba-n treabă,
tot se știe, toți se-întreabă.

București, SMC, 30 septembrie 2024

SOLARITATE

Petele din soare, la fel mereu, își fac de cap
gâtu-n lumea asta nu e singurul port-cap.

Lumina n-are drept de drept la-întunecare,
nici soarele-lumină la petele solare.

Una-i dreptul cel de drept și alta e dreptatea,
golul șubred dintre ele nu e plinătatea.

E doar un drept nedrept cu drept de-a fi din nou de drept,
cum e azi inteligentul sau prostul înțelept.

Chiar de-înțelepciunea nu e astăzi vreo virtute,
Virtutea-i desuetă, iar verbele-s cornute.

Tratează parodia cu drone și rachete
și mută viața vieții în biți și-n eprubete.

Dar nu contează viața, oricum e trecătoare,
și nici eternitatea ce n-are loc sub soare.

Se moare și-n lumină, deși lumina-i viață,
cum moare însăși noaptea în ochi de dimineață.

Căci soarele-i ca focul, iar foc înseamnă soare,
sau inimă ce arde-într-o flacără ce moare.

Suntem legați de casă, dar casa nu-i a noastră,
e numai o privire uitată-într-o fereastră.

Parcăm lumina lunii din nopțile polare
și strălucirea vieții în petele din soare.

Dar soarele-i de gheață când inima-i fierbinte,
nu-i pasă ca ea arde în stihuri și-n cuvinte.

Nu-i nici de sine, de focu-n care zace,
de starea-i nebuloasă, dintre război și pace.

Nici chiar de-i singuratic sau unic între stele
și nici de-i libertate sau foc între zăbrele,

de tună când gândește, de tace când vorbește,
de este rai fierbinte sau în infern trăiește.

Oricum, sudoarea frunții nu-i este pământeană,
iar petele din sine nu-i sunt balsam pe rană.

El este focul sacru, lumina și căldura,
ce-aduc în eul nostru, credința și măsura,

focarul și resursa, eoul și motorul
și tot ce-n el trăiește: lumina și izvorul.

București, 5 octombrie 2024

ATÂT DE MULT...

Să mă lăsați să mor normal,
când mi-o fi vremea de murit,
într-un final înmugurit,
la nuc, în vie, sus, pe deal.

Să mă lăsați să mor banal,
ca florile când trec în fruct,
ca textul ce-a ajuns la punct,
ca valul ce s-a stins la mal.

Să mă lăsați să mor frumos,
cum moare frunza pe poteci
sub pași uitați, când nu mai treci
pe unde-ai mers cândva pe jos.

Să mă lăsați să-mi amintesc
lumina care-n ochi s-a stins
și roua care-n zori s-a nins
pe flori ce nu mai înfloresc,

să le vorbesc, să le sărut
și să le ud cu lacrimi reci,
să-mi fac din ele loc de veci
și-un timp prezent din cel trecut.

Să mă lăsați să fiu tot eu,
în ce am fost, în ce-am trecut,
în ce-am pierdut, în ce-am avut,
în sinea mea, în crezul meu.

Să fiu, așa cum sunt acum,
un loc comun, un fapt normal,
un val ce-n val rămâne val,
un drum ce-n drum rămâne drum...

,
Un crez mărunț, un cer senin
și-atât de mult în ce-i puțin!

București, 16 octombrie 2024

DIFERENȚE-N SUMĂ NULĂ

Focul n-are apă, bezna n-are foc...

Nu cauți sensuri noi în vechi sloganuri,
nici vechituri în sensurile noi,
nu-înaintezi prin mersul înapoi
și nu faci surf în marea fără valuri.

Nu poți gândi când n-ai un strop de minte,
când creierul ți-e-n vid de neuroni,
ca un atom lipsit de neutroni,
sau ca o vorbă-n pană de cuvinte.

Oceanele n-au valuri cu șenile,
nu au nici săli de forță pentru pești,
au doar vapoare, apă și povești
și profunzimi cu țărături versatile.

Dar țărăturile nu-s doar stăvilare,
nu sunt nici buncăr pentru-un miez de foc,
sunt însă toate acestea la un loc,
într-un război dintre uscat și mare.

Deși se iau în coarne, fac echipă,
ca un motan de soi c-un șobolan,
sau ca palatul vorbei c-un maidan,
când bate țânțărimea din aripă.

Țânțaru-i drona care are trompă,
un mini-elefant pentru război,
făcut să sugă sângele din noi,
model în cyber pentru minibombă.

Imensul foc al nopții scânteiază,
scânteile-i sunt drone-n cer stelar,
ce zboară la punct fix în solitar,
și mini-infinitul-l luminează.

În bălălia aspră dintre foc și apă,
ne cuibărim și noi în cod hibrid,
ca o găină-într-un elipsoid,
ce vrea ca-n oul ei de drept să-încapă.

De nu se poate, nu-i nicio problemă,
e încă loc sub soare pentru toți,
pământ și apă, genii și netoți
și silogisme-n frac de entimemă.

Se pot de toate, chiar când nu se poate,
întotdeauna-s potențați ce pot
și botnițe care se ling pe bot,
când unii n-au și alții au de toate.

Focul n-are apă, bezna n-are foc,
timpul n-are spațiu, spațiul n-are loc...

București, 19 octombrie 2024

FINAL LA INFINIT...

Există un final al nesfârșirii
și-o trecere la limită-n finit,
dar finitatea n-are infinit,
nici infinitul, limită-a finirii.

Nu-s două lumi, ci două voci abstracte,
în viziunea văzului concret
și-n noul văz complet analfabet
din ochi încătușați de cataracte.

Există-un leac și toată lumea-l știe,
dar orbul viziunii n-are leac,
adesea, -n viziune, ochii tac,
iar viziunea face gălăgie.

E multă vorbărie în tăcere,
tăcerea-i arta vorbei la limbut,
limbutul e, -n esența lui, tăcut
și orb în ochii vorbei la vedere.

Oricare verb, în verbul lui, trăiește,
când este de cuvinte purtător,
când minte ca o coadă de topor
și, când nu minte, tace și gândește.

Se iau în coarne gândul și iubirea,
ca semnele-n conceptul de simbol,
ca plinul cu ideea sa de gol,
ca moartea ce-și creează nemurirea.

Când noaptea minții-n miezul ei coboară
și miezul nopții-i dă un somnifer,
își fac de cap luminile pe cer
și neuronii cântă la chitară...

Un neuron și steaua lui polară,
sinapse și lumini ce-și fac de cap,
în infinitul mare, toate-încap
și-n fine, au o țară ca afară...

Decât să stea acolo-n scăfârlie,
și să urzească gânduri și gândiri,
mai bine-ar emigra-n nemărginiri,
în infinita timpului moșie.

Și n-ar mai sta c-un numen la taclale,
căci numenu-i, material, un gol,
concept ce-n rațiune joacă-un rol,
ca umbrele în zilele cu soare.

Dar soarele, lumina și privirea
nu-s gardienii fructului oprit,
sunt doar triada lucrului trăit
de cei ce-aduc în viață nemurirea.

Tot ce trăiește e dator c-o moarte
și, totuși, viața merge mai departe.

București, 24 octombrie 2024

VĂZUL MINȚII

Un orb striga în miez de noapte: vreau lumină!
un ochi din gând de foc se străduia să vadă
scânteia ce din zbor se pregătea să cadă
pe-un val de infinit ce-o aștepta să vină.

Dar clipa-n sine n-are-un mâine, niciodată,
e doar o existență fără existență,
un fenomen complex lipsit de consistență
sau un prezent absent, în fapt și-n niciodată.

Era o noapte-n alb în clipe și-n cuvinte,
c-un soare ce dormea pe-un vraf de somnifere
uitate pe-un morman de falii efemere
de legea grea a neaducerii aminte.

O minte-n mintea ei etern se luminează,
în zile cenușii și-n nopțile de smoală,
ea-și este tot mereu, acasă și la școală,
-n nesomnul rațiunii ce la somn visează.

Lumina minții, -n bezna nopților banale,
nu-i o scânteie-n haina ei strălucitoare,
nici bucurie-a vieții fără-încarcerare
și nici castel de diamante-n mahalale.

Chiar dacă mahalaua nu-i înțelepciune,
nici cartier select al minților titrate,
e doar o altă față-a vieții de cetate,
natură-a unui foc cu jar fără tăciune.

Foc și apă, în cer, sub cer, pământ și soare,
în ochi de neuron ce-n creier stau de veghe,
plus libertatea legii îmbrăcată-n zeghe
se duc, în infinit, cu bitul la plimbare.

Dar mintea minții nu-i o față într-o gară,
ce-așteaptă-un tren s-o ducă într-o nouă viață,
e doar o stea-lumină-într-un castel de gheață,
c-o floare-n neuroni și-un vânt de primăvară.

De-atâția neuroni nu se mai vede fesul,
o minte e zglobie ageră, frumoasă,
mult mai presus de reguli și de casă,
prioritar în viața minții-i interesul.

De nu va fi așa, o știe numai cerul,
doar mintea-i schimbătoare, nu și caracterul.

București, 03 noiembrie 2024

ROSTUIRI PRĂBUȘITE

Nu știu de am sau nu un rost pe lume,
dar lumea, în mod sigur, are-un rost
ca învățarea oarbă pe de rost
sau ca girant de nume prin prenume.

Dar s-ar putea ca, -ntr-un pustiu de viață,
să-mi fiu și azi prea-plin de goliciune,
cu toată doza mea de-înțelepciune
ca un ecou de măcănit de rață.

E drept nedrept să nu-mi aud ecoul,
deși e-al meu, de dincolo de mine,
un apriori pe post de lucru-n sine,
sau avion ce merge cu metrourl.

Dar toate duc unde le duce gândul,
în lumea asta încă gânditoare,
cu lanțuri vertebrale la picioare,
și rânduiești ce rânduiesc cu rândul.

E mare plictiseală-n rânduială,
nu-i prea plăcut să vegetezi la coadă,
s-aștepți ca vreun ceva din rând să-ți cadă,
direct în cont, sau doar la nimereală.

SPAȚIUL N-ARE TIMP, TIMPUL N-ARE SPAȚIU..

Timpul n-are vreo feblețe pentru spații,
spațiu-și face griji de ziua lui de mâine,
mâinele se trece singur în poimâine,
treapta vieții-i, sigur, timpul dintre stații.

Timpul nu e spațiu, spațiul nu e vreme,
certu-i iluzoriu, vremea-i schimbătoare,
moartea-i veșnicie, viața-i trecătoare,
timpii de răscruce sunt, de fapt, dileme.

Timpul nu-i ca spațiu, spațiul nu-i durată,
gol sau plinătate, piază norocoasă,
lucru scos din sine, loc și stâlp de casă,
bornă de hotar acum, sau niciodată

Numai el, eonul, are văz în toate,
și-n ce-i la vedere și-n ce nu se vede
și în dogma sacră și-n ce nu se crede,
el, inteligența, știe, vede, poate.

Dar și el, eonul, este-o nebuloasă
uneori concretă, mai mereu abstractă,
goală-n interspații, dar în timp exactă,
vine de departe, dar nu este-acasă.

Dincolo de viață-i doar eternitate,
în eternitate nu se iau notițe,
erele din urmă poartă doar fustițe,
și-n cetatea vremii ceasul nu mai bate.

Vreamea n-are vreme, n-are nici durată,
toate sunt de toate, curbele-s curbate,
spațiile curbe sunt eliberate,
însă libertatea este-încarcerată.

Carul plin cu fân nu mai ascunde acul,
clipa n-are spațiu, n-are nici durată,
iar durata-i așteptare măsurată,
timpul vremii să măsoară cu tic-tacul.

Șeful hipersonic are altă față,
nu mai merge la plimbare cu bastonul,
și nu-și mai țâfnește enervat paltonul,
are-o garderobă cyber la mustață.

Măgăria nu mai este clandestină,
are timp și spații pe măsură,
în orice palat și-n orice bătătură,
cu capul gol și mofturi de regină.

Timpu-i doar măgarul, spațiu-i măgăria,
timpul vinde ore, spațiul vinde case,
vreamea e urâtă, clipele-s frumoase,
nu contează astea, ci doar măgăria.

Timpul vinde spații trecerii de vreme,
vreamea-și pierde timpu-n versuri și-n poeme.

București, 5 noiembrie 2024

AICI ȘI ACUM

Demult nu mai există-n țara asta țară,
s-au năpustit pe ea șacali bipezi și fiare,
cohorte de strigoi și haite prădătoare
și-au dat-o, hic et nunc, pe ușa ei afară.

Sau strâns la o miuță faină prădătorii,
de peste tot, c-așa-i când se alege praful,
au declanșat, în lege și-n nelege jaful,
așa cum fac, mereu la fel, reformatorii.

Au ras, ca la comandă, vechea rânduială,
și-au pus în locul ei o vechitură nouă,
de lege și de drept toți sau făcută că plouă,
și-au pus ca temelii o nouă mântuială.

Poporul și-a luat traista vieții la spinare,
forțat și alungat de șefii lui de-acasă
să-și caute oriunde-n lume altă casă,
departe, unde-ar fi, oricum, peste hotare.

Au mai rămas doar fraieri, greieri și moluște,
și câțiva maneliști cu ștaif și aplecare,
să facă -n legea lor o maximă cântare,
ca șerpilor din fotolii sacre să nu-i muște

S-au instalat slugoi și farsori la putere,
clamând o nouă vechitură novatoare,
fără nimic, fără trecut, fără hotare,
cedând la nimeni casă, vatră și avere.

Bipezi, mârłani și hoți sunt încă-n libertate,
dar lumea asta nu-i biserică, nici turmă,
nici câini dresați în timp să meargă după urmă,
ci-i lume cum e lumea asta, cu de toate.

Dar, și în „cu de toate”, este o măsură,
cum este-n orice fel de minte care-i minte,
în gesturi, în gândire, -n viață și-n cuvinte
și-n toate vorbele ce-ți ies mereu din gură.

E mult prea mult de-atâta timp la vârș de țară,
cei ce-o conduc par cei mai duși cu pluta,
contra-socrați ce și-au dospit la sân cucuta,
pentru otrava lor păstrată-n călimară.

Mereu, când sunt alegeri, vezi de ce-s în stare,
în sinea lor, în văzul lumii, pe ecrane,
în neuroni, în minte, -n verbe și-n timpane,
dar mai ales în refulări spectaculare.

Nu vezi în ei decât urgie și spoială,
mimare, silă și penibilă-înscenare,
politichie șchioapă și apus de soare,
actori improvizați, bufoni și mântuială.

Dar țara, spânzurată drastic în ogradă,
se sprijină pe împrumuturi și pe greieri,
sub-fustele fac bebeluși frumoși și creieri,
iar mințile-s securizate la grămadă.

Aici și-acum se termină-începutul sacru,
iar mierea importată are gustul acru.

București, 06 noiembrie 2024

SOARE CU SFINȚIFORMI

E prea mult soare tâmp în beznele scabroase,
au putrezit demult, în sinea lor, tăciunii,
prea-toții se comportă-n toate ca niciunii,
curajul nou și-a luat licența-n vechi angoase.

Angoasele sunt misse-n marea nebunie,
normalele-s secante-n cercuri lineare,
iar linia-și curbează dreptul la spinare
pe-o cyber-nicovală, -n biți, la bițerie.

Bat clopotele sparte-n liniști infernale,
clopotnițele-și fac mătânii-n turn, la Pisa,
se joacă legea-n drept de drept de-a interzisa,
și interzisa-și umple punga cu parale.

Paralele sunt astăzi cripto-monediste, -
în miști de lemn, în bănci și-n cripto-buzunare
și-n noul nesfârșit din junglele solare,
mai rage-un leu vopsit cu verbe altruiste.

Aici e raiu-n iad al marilor reforme,
edenul cel visat de visători cu ziua
și apele ce-și bat în alte ape piua,
curgând în sus, în cvasi-forme multiforme.

NESFĂRȘIRI

Se-încăunează-n jilțuri cyber cvasi-noul,
tot fostul nou, ce vrea din nou tot nou să fie,
chindie c-un alt fes, dar tot la fel, chindie,
fost car, ce-și schimbă doar stăpânul, nu și boul.

Dar bou-i bou și jugul n-are altă stare,
nu are nici simboluri sacre renovate,
iar veșnica-înjugare nu-i o noutate,
e doar repusă-n armonii repetitoare

Din când în când, sus-unșii intră în dilemă,
dar soarele-i prea sus și nu mai au ce-i face,
adesea sunt furtuni, iar cel tăcut nu tace,
dar ei își sunt tot ei eterna lor problemă.

Problemă cu soluții retro-viitoare,
trimise-n infinit la nicio rezolvare.

București, 7 noiembrie 2024

CAREU DE AȘI

Fac de toate-n viața asta, fără să-câștig nimic,
câștigatu-i nu-i ca truda, e doar lozul scos din plic.

Dintr-un coș cu bilețele, tragi norocul în zadar
și te scarpini cu efectul mușcăturii de fânțar.

Eu nu sunt extras din soarta mușcăturii cu noroc,
nu sunt nici făcut în grabă, înainte de soroc.

Sunt sinteză-n patru vânturi: apă, aer, foc, pământ,
orizonturi nesfârșite în nespuse și-n cuvânt.

Nesfârșirile din mine își au halte în finit,
chiar dacă, prin definiții, sunt născute-n infinit.

Îmi fac griji pentru de toate și din toate-mi fac un tot,
totul nu-i totalitatea, ci doar tot ce eu mai pot.

Când eram la mine-acasă, mă simțeam încasetat,
de aceea, de o vreme, din ce-am fost m-am alungat.

Iar acum îmi plâng de milă, libertatea-mi este-un chin,
aș dori încarcerarea-n acel loc de unde vin.

Să mă văd, din pragul casei, umbră care intră-n nor
și din norul fără soare să-mi fac curte și pridvor.

Să mă fac cățel de treabă și să latru la stăpân,
când își caută ca prostul acul într-un car cu fân.

Eu nu-l caut cu binoclul, îl găsesc după miros,
fără să mă uit la soare și să-întorc fața pe dos.

Mă uit doar la luna plină și de haită-mi amintesc,
ancestrala mea poveste uneori mi-o povestesc.

Nu-s cățel, sunt nesfârșire-n vorbe spuse prin lătrat
de o minte genială-închisă într-un cap pătrat.

Mintea, capul și lătratul sunt un triptic pătrățos,
condamnat de libertatea de-a roade-n cerc un os.

Osul e esența noastră, el e muntele din minți,
el ne dă înțepenirea nebuniilor cumiți.

Osu-i stâlpuirea noastră, nevăzut din ce-i văzut,
permanență trecătoare, viitor din ce-a trecut.

Mult mai sus ca pătrățosul: apă, aer, foc, pământ,
e-un careu de ași nostru: minte, văz, gând și cuvânt.

București, 17 noiembrie 2024

SPIRITUL UNEI ESENȚE

Ce-i mai scump pe lumea asta, -n nesfârșitele finale,
nici nu pleacă, nici nu vine, bate câmpii-n mahalale.

Mahalaua nu-i elită, nu-i nici spirit de cetate,
e doar altă complicare-n toga ei de simplitate.

Cei de-aici își spun pe nume și bat palma, când e cazul,
nu fac nazuri, când îi plouă, și nu schimbă-n ploi macazul.

Merg așa cum merge trenul: linear, tot înainte.
de pe cer adună stele și din gânduri scot cuvinte.

Se stropșesc unii la alții, dar în stradă sunt ca frații,
nu fac marșuri triumfale, nu rezolvă ecuații.

Și chiar de se iau în coarne, coarnele sunt de cuvinte,
terapiu cu ploi de verbe ortodoxe, dar nesfinte.

Scumpătatea mahalalei este ieftină ca braga,
o privești odată-n viață și-ți umpli din ea desaga.

E mai greu când ești elită și postezi smerit, ca Sfântul,
când trăiești în trei palate, dar în viață-ți bate vântul.

Când faci mofturi la tezaur și-n tezaur îți pui totul,

când joci poker cu ideea și-n idee-i idiotul.

Când nu știi ce e cu tine, faci pe gând investigații,
și-n profunđa-ți simplitate găsești numai complicații.

Scumpul n-are simplitate, simplitatea-i complicată,
ea-i tot timpul o esență dintr-o trudă-îndelungată.

De aceea-i foarte scumpă, precum este diamantul,
este chiar perfecțiunea, inima și briliantul.

Ce-i mai scump în existență e esența din idee,
ea trăiește-n orice minte, în lumină și-n femeie.

Nu se stinge niciodată, strălucește-n fiecare,
e sinteza din lumină, văzul pur din ochi de floare.

Ce-i mai scump pe lumea asta e ce nu e la vedere:
mintea noastră de pe urmă și cuvântul din tăcere.

Este tot ce face gândul când adânc în gând gândește,
este spiritul de floare când în ochii ei-înflorește.

Este tot ce mai rămâne, după ce au trecut toate,
este inima luminii care-n viața noastră bate.

București, 23 noiembrie 2024

VĂZUL DIN LUMINA NOPTII

Nu-mi prea pasă de idee, face doar ce-o taie capul,
e ca mintea țesătoare, cu urzeli în mii de ițe,
care țese-n vorbărie roșgvaive și fustițe
dintr-o coadă de cometă care și-a pierdut proțapul.

Dar mă-întreb ce e cu minte când n-am vreme, nici durată,
când tăcerile fac valuri și oceanele-s tăcere,
când mă uit prin timp la soare și văd soarele din ere,
care nu își bate capul cu ideea mea ciudată.

E prea liniște-n timpane și-n tăcere-s vorbe grele,
nu ideea-i vorbăreață, vorbăreață-i doar tăcerea
care-și vede-n necuvinte, -n limba ochilor, vederea
și vederea care vede diferența dintre ele.

Vocea mea-i prea lineară, prea comună, prea cuminte,
scade, când e prea adâncă, și-n cădere se ridică,
are rău de vorbărie, e aridă și peltică,
e profundă, când gândește, și tăcută prin cuvinte.

Noaptea iese din lumină și se-îmbracă-n neculoare,
cucuvelele fac cartea, liliecii dau cu ghiocul,
iar luminile stradale își aprind în case focul
cu o iască din cuvinte și-o scânteie din amnare.

NESFĂRȘIRI

Noaptea-i o lumină vie, ziua cresc lumini de smoală,
ochiul tace, când vorbește radiația solară,
înflorește când se află sub o pleopă de fecioară
și privește-n ochi lumina, dimineața, când se scoală.

Bat ideile talanga-n turmele ce pasc cuvinte,
vântul bate, gândul trece, biții turmelor veghează,
lupii trec pe vegetale, câinii tot la os visează,
și-n absența-înțelepciunii, mintea minții-i fără minte.

Eu mă caut iar pe mine prin cotloanele din mine,
nu mă văd de-atâta noapte și n-am gaz în felinare,
m-am uitat la mine-n gânduri sau în verbele solare,
când am dat de întuneric în lumina care vine.

Mă privesc iar prin idee și-mi las ochii-n umbra porții
ca să-mi văd, în văzul minții, văzul din lumina nopții.

,

București, 24 noiembrie 2024

VEȘNICIA ȘI ZĂVORUL

Noaptea minții reciclate a ajuns cu ochii-n soare,
soarele-i un foc de gardă, fără nopți, fără cuvinte,
n-are casă, n-are masă, n-are visuri, n-are minte,
este doar o nebuloasă mare și strălucitoare.

Acolo, pe cer, apare ca o mămăligă mare,
din mălai de calitate, mestecat cu apă vie
în ceaunul pus cu grijă pe un jar cu pirostie
și-apoi răsturnată caldă pe-un rotund cu trei picioare

Poate-i chiar o mămăligă pentru îngerii ce zboară,
pe imensul cer al zilei, fără timp, fără durată,
fără stele căzătoare, fără ce-ar fi fost odată.
fără-un loc de așteptare, fără-un timp de prima oară

Poate soarele-i de gheață, cu o inimă fierbinte
ce pulsează un foc ce arde-n văzul ochilor luminii,
iar planetele-s de gardă, să nu-l latre cosmo-câinii.
în eterna-i nesfârșire unde razele-i-s cuvinte.

Noi vedem doar ce se vede, dincolo-s doar nevăzutul,
nesfârșirile tăcute și tăcerile limbute,
văzurile din nevăzuri, văzurile nevăzute
și luminile din ele, plus prezentul și trecutul.

NESFÂRȘIRI

Este mult prea complicată neputința-n ce se poate,
în subdusuri-i altă zare, unde focu-i sloi de gheață,
gheața-i inimă fierbinte și-înserarea-i dimineață
noaptele sunt zi cu soare, soarele-i planton la noapte.

Sunt atâtea lucruri sfinte în păcatele iertate,
și atâta păcătuire în cuvintele nespuse,
încât soarele și luna ar părea minciuni sus-puse,
căci ce vezi nu-i adevărul, ci doar poarta de cetate.

Dincolo, e nesfârșitul, nu-i lumina, nici izvorul,
este doar nimicul singur, veșnicia și zăvorul.

București, 24 noiembrie 2024

UN ÎNȚELEPT, UN FOC, UN PROMETEU

Mă uit la mine lung, în sens abstract,
și nu-înțeleg de ce mă văd concret,
ieșit din timp, bătrân și desuet,
reziliat din ultimu-mi contract.

Mă uit la mine tâmp, în sens uitat,
și-mi amintesc de-o oază și-un pustiu,
de ce-am știut și, astăzi, nu mai știu,
de ce-s venit de unde-am fost plecat.

Mă-întreb de ce tot plec, de ce revin,
de ce mă duc și mă întorc din dus,
de ce-s tot jos, când mă privesc de sus,
de ce mă-îmbăt c-o frunză de pelin.

Aș vrea să știu de ce visez în vis,
de ce mă doare gândul când gândesc,
de ce nu-mi văd privirea, când privesc,
ca zbor cabrat sub cerul din abis.

Aș vrea să știu de ce nu știu că știu,
când sunt de fapt un brav neștiutor,
de ce mă simt cu arma la picior,
de ce sunt apă vie-într-un pustiu.

NESFĂRȘIRI

Dar, uneori, mi-e teamă să mă tem,
da-mi fac din teamă armă, gând și scut,
căci teama-i totdeauna de temut,
în rugă, -n gând de ducă și-n blestem.

Îmi ard pe rug dosarul cu iubiri,
ascuns cândva într-un fișet de lemn,
c-o vorbă spusă, -n cheie de consemn,
ca santinelă-n vis și-n nesfârșiri.

Aș vrea să-l uit sau altfel să-l refac
din pietre, din concepte, din idei,
din stele, din cuvinte, din temeii,
din mii de șoapte care, astăzi, tac.

Dar și tăcerile, pe limba lor, vorbesc,
ca infinitu-n vaste nemuriri,
ca nemurirea-n viață și-n iubiri,
ca stelele ce-n noaptea lor șoptesc.

La toate-aceste uneori gândesc
și scot din ele valuri și furtuni
iluzii nesfârșite și minuni
și-un gând pe care-n șoapte-l regândesc.

Dar gându-i tot așa cum îl știu eu,
un înțelept, un foc, un Prometeu.

București, 26 noiembrie 2024

CORNOVEBĂRIE

E mare zarvă-n verbărie,
căci verbu-i asăzi prea vocal
și țopăie din val în val, ,
ca nurii sânilor prin iie.

Te uiți la ei și vezi lumina,
din care înțelegi ce poți,
ca hoțul hoț în văz de hoți
ca ochiul ce și-a stins retina.

De nu mai vezi, o iei de-a dreptul,
în loc de ochi, ai neuroni,
în frac de neuroni, axoni
și-n nano-creier, alter- restul.

Nu poți să-i ceri să clămpănească,
el e doar verbul ce-a tăcut
în fața verbului limbut,
precum amnarul fără iască.

În scăfârlia ta prea goală,
un stâng cu dreptul s-a-împlinit,
printr-un nesomn cu somn cârpit,
ca nopțile cu vis de smoală

Dar verbele sunt ca berbecii,
se bat, ca proștii, cap în cap,
cam cum se iau în coarne melcii,
când în cochilii nu-și încap.

De vrei să-i faci tomografia
castelului de verbe-n turn,
vei constata, în văz diurn,
prin verbitate, vorbăria.

Dar dreptul lor la verbărie
e-un drept de drept non-consonant,
în corn de verb reverberant,
între cuptor și ghețărie.

Iar vorbele sunt prea vocale,
căci au nevoie de sonor
și de claxon răsunător,
să suie-n deal, când cad în vale.

Vocalele nu-s fete-n casă,
nici dansatoare la patron,
nici jucătoare de șotron,
nici farfurii de pus pe masă.

Vocalele sunt doar vocale,
dar nu vor mediu îîit,
nici consonant, nici sâsâit,
și nici foneme guturale.

Se vor doar voci pentru soprane
și note-înalte-n portativ,
esențe pure-n ROGVAIV
și coarne dulci pentru timpane.

Dar corno-verbele n-au fuste,
nici cobe dulci pentru manguste.

București, 11 decembrie 2024

ROBOT ROBOTIZAT

Nu sunt prea multe de făcut,
nici făcături de nefăcut
nu-s trecători de netrecut,
nici piscuri de escaladat,
nici acceptări de ne-acceptat,
nici inventări de inventat,
nici versiuni de inversat
ci doar sloganuri de-învățat,
de-un brav robot robotizat.

Nu ești prea fericit când știi,
te pierzi prea mult în teorii,
bați câmpii-n alte galaxii,
adesea, uiți de unde vii,
te crezi îndreptăți să fii,
patron, în fiecare zi,
la ce-ai tot strâns din sărăcii,
din voci de lemn și din prostii
și de pe alte galaxii.

Visezi prea mult la ce visezi,
și vezi ca nevăzut ce vezi,
nu crezi demult în ce mai crezi,
în pom uscat cu frunze verzi,
un eunuc între livezi,

De-aceea, dormi când nu ți-e somn,
și când ți-e somn nu poți s-adormi,
piticii ți se par enormi,
formalii ți se par informi
perfectii îți apar diformi,
neconformiștii, proști conformi
și bădăranul, mare domn...

Rămâi buimac când te-ai trezit
din somnu-n care n-ai dormit
și-n care nici n-ai meditat
la ce-ai visat și n-ai uitat,
când te-ai trezit rafistolat
ca ieftinirea-n ce-i scumpit,
sau ca scumpitu-n ieftinit,
ca finitatea-n infinit,
ca libertatea-n fruct oprit,
ca fructu-n pomul părăsit
ca regăsirea-n negăsit,
în ce-ai pierdut și n-ai găsit,
ca râsu-n omul necăjit,
ca plânsu-n râsul sclifosit,
ca râsu-n plânsul nesfârșit.
ca fierea-n cupe de argint,
ca libertatea-n labirint.

Și totuși ești robot de top,
ca îndârjirea fără scop,
ca ploaia-n visu-i de potop,
ca bișnițarul interlop.

Ar trebui, robot, să poți
să știi cum ești în neroboți:

ești înturmat când ești cornut
și rătăcit, când te-ai pierdut,
când nu ai coarne, le primești,
în umbra lor să te privești,
la focul lor să te-încălzești.
cu ele-n țarc să te fălești,
de ce le porți să te-îndoiești,
de ce-ai uitat șă-ți amintești.

Sau poate ești reprogramat,
să fii robot robotizat.

București, 13 decembrie 2024

TOATE TREC...

În alte vremi, erau de toate, căci toatele erau la ei,
și nimeni nu dădea din coate, nici iepurași, nici pui de lei,
căci leii toți erau la muncă, doar paraleii erau sfinți
și, când dădeau cu pumnu-n masă, scoteau și creierii din minți.

Prostia minții-și făcea treaba cu coama leilor conformi,
în formativele puterii, cu creieri tâmpi și ochi informi.
cu neuroni trudind degeaba pe cerul nopții din cuvânt
și prin cuvinte adormite ce se visau cu coama-n vânt.

Iar mințile lucrau cu ziua, în nopțile cu stele-n car,
la sfântu-așteaptă pe moșie, cu plata muncii în zadar,
doar în zadar era lumină, în rest erau doar pâlpâiri,
sau îiiri cu vorbe mute din prea limbute nesfârșiri.

Toți nimenii erau doar nimeni în multi-sensuri și-n total,
precum oceanul nesfârșirii în nesfârșirile din val,
care trudeau la suprafață în contul muncii din adânc,
tot galopând din coamă-n coamă cu spuma apei în oblânc.

Și mai erau pe-atunci și care, cu boi în jug și jug de lemn,
care cărau un deal la vale cu demnitate-n mod nedemn,
căci dealul nu se umilește la mintea văii să coboare
din semeția-i deluroasă, în mlaștini rău mirositoare.

NESFÂRȘIRI

Nici creierii nu vor de voie din cap s-ajungă în picioare,
acolo, jos, n-au viziune, nici carapace protectoare,
n-au nici sinapse, nici meninge, rămân cu neuronii goi,
să-i calce fraierii-n picioare pe drumuri triste și-n noroi.

O vreme trece, alta vine, un du-te vino-n nesfârșiri,
în lumea vie nu există la nesfârșire nemuriri,
căci nemurirea-i doar o vorbă ca multe altele în vânt,
doar moartea e nemuritoare de drept în drept pe-acest pământ.

Demultul tot demult rămâne, și în prezent și-n viitor,
și când trăiești cu arma-n mână, și când ai arma la picior,
și când ai creierii pe moațe, și când îi crezi că-s de granit,
dar universul n-are margini, iar gându-i gând la nesfârșit...

În aste vremi, sunt tot de toate, deoatele sunt tot de tot,
când una vine alta trece, și toate fac atât cât pot,
când neputerile-s la cârmă, cârmaciul iese gol din post,
vaporul tace și suportă nerostuirile ca rost.

Nu prea se știe dacă rostul e-n drept să fie rost mereu,
nici dacă Zeus din vechime mai e și azi pe post de zeu,
dar fiecare om în sine își are-un crez și-un Dumnezeu,
chiar dacă Dumnezeu-i unic, el este Eu în orice eu.

Luminile dispar în noapte și, după noapte, -n zori, revin
și toate trec, cum trece vremea, prin nori, prin ploi, prin cer senin.

București, 15 decembrie 2024

DE ZIUA ÎNSERĂRII

Nu suntem toți ca unul, nu suntem toți totuna,
deși părem ca frații, n-aveam aceeași mumă,
tot eu-i doar ca eu-i și ea plus ea nu-s sumă,
tot totul nu-i ca totul, nici toate nu-s ca una.

Iar unul și cu una nu fac nici doi, nici două,
căci unul nu e una și una nu e unul,
din focul cel mai falnic se-alege numai fumul,
iar fumul fumuirii se-îmbracă-n haină nouă.

În facerea făcută, făcutul nu contează,
e doar maximizarea nimicului din toate,
puterea neputerii e-n tot ce nu se poate
și vrabia flămândă nu la mălai visează.

Esența târâtoare nu zboară, nici nu cântă,
e doar un vis de gardă la porțile visării,
când noaptea bate câmpii de ziua înserării
iar ziua nopții albe în legea ei cuvântă.

Dar legea-n toată legea-i adesea altă lege,
o lege-a amintirii -n memoria uitării
ce-și trece-n noapte albă ecoul înserării,
când, din lumina zilei, doar praful se alege.

Un praf pe-un cer cu stele, un car fără loitre,
o ursă foarte mare c-o soră foarte mică,
o stea pe gând ce cade când alta se ridică
și-un solitar în noapte ce-i cântă din elitre...

Nu știi cum vine asta, atunci când totul trece,
c-un cer prea-plin de stele-n cereasca lui poveste,
c-o rezonanță Schumann ce-n legea ei trudește
la armonia-i sacră de foc și apă rece.

Și totuși ziua trece, ca orice zi, în seară,
iar trecerea aceasta-i, la rându-i, inserare,
adâncă,-n altă stare, numită înnoptare.
precum igluul iernii-n cuptorul ei din vară.

Dar înserarea asta nu este cea trecută,
în noaptea veșniciei ce trece nu mai vine,
venirile plecării devin tot mai puține,
iar facerea luminii e azi contrafăcută.

Un flach de întunecare-i-un strop d-infinitate,
lumină rogvaivă în haina ei cernită,
planton la nesfârșire în haină infinită,
de ziua înserării, parfum d-eternitate...

Turnu Severin, 25 decembrie 2024

ACTANȚI ACTANȚIALI

.Există oare vânt ce-și ține gura,
când vântu-i libertate pe pământ,
când gura lumii e tunel de vânt
și hărmălaia-i legea și măsura?!

Există oare gând care vorbește
și vorbe care-n vorbărie tac,
sau ață care coase fără ac
și ac care nu-împunge când cârpește?!

Și da și nu și absolut sau poate,
orice pe lumea asta e posibil,
chiar magistralu-i uneori penibil,
penibilul e magistral în toate.

Așa e azi de drept temeinicia
din epoca trecutului prezent
în gloria prezentului absent,
în care bate câmpii veșnicia.

O veșnicie veșnic atestată
c-un bate palma care s-a pierdut
în noua pălmuire-n absolut,
ce nu dă ortul popii niciodată.

NESFĂRȘIRI

De ce-i așa, nici știința nu mai știe
și chiar de-ar ști, la ce i-ar folosi,
când, azi, a te brava și-a te-înjosi
au drept de drept la orice pălărie.

Poți bate palma sau semna contractul
cu cine vrei, cu banca sau cu dracul,
la pomul lăudat poți merge tot cu sacul,
cu capul gol și-n gol cu ciber-actul.

Căci actu-i act în tot, în toți și-n toate,
în oameni mari și în copii din flori,
în permanenți actanți, în trecători,
în viii vii, nu și-n eternitate.

Îți ești, în viață, actul și actantul
și-n nesfârșiri îți va fi ghid neantul.

Turnu Severin, 28 decembrie 2024

EON NEON

De ziua minții, noaptea-i sărbătoare
și stelele-și îmbracă rochii luminoase,
se-aprind luminile de noapte-n case
și beznele devin strălucitoare.

Toți neuronii la cai verzi visează,
iar visele-și iau nasul la purtare
în orice nas, e-o stea mirositoare,
și-n orice stea, e-un nas ce luminează.

Cu nasu-n dinți, cu dinții-n roți dințate,
din zile se fac nopți strălucitoare,
din străluciri, iluzii rotitoare
și din iluzii, mori și roți pătrate.

Pătratu-n rotisor se vede roată,
iar roata totdeauna se rotește,
devine iar pătrat când se oprește,
dar nu ajunge nimeni niciodată.

Căci nimenii n-au loc în forme pure,
există doar atunci când nu există,
un nimeni doar cu nimeni coexistă
și-i pregătit tot ce-i nimic să-îndure.

NESFĂRȘIRI

Toți nimenii-s adesea ca neuronii:
non-importanțe ultra-negative,
oceane de cogniții rotative,
ce iau drept neuroni axonii.

Dar și axonii cred că-s stâlpi de case,
suportii inteligențelor apoase,
cu franjuri de dendrite arătoase,
zidiri prelungi cu creier și sinapse.

E greu să știi cum e de fapt mai bine,
căci binele-i precum e interesul,
al celui care-și poartă-n creier fesul
sau fesul ce se poartă-n fes pe sine.

E multă tevatură-n tot și-n toate,
și-n simplități și-n lucruri complicate.

Turnu Severin, 29 decembrie 2024

NE-ÎNCARCERAREA CLIPEI

În spațiul dintre timpuri, e clipa în dispută
de timpul care vine cu timpul care pleacă,
oricare timp pe lume e proiectat să treacă,
iar clipa următoare-i de viitor făcută.

În logica rețelei, a vorbei și-a sortirii,
doar clipele-s monade, fotoni sau verbe grele,
consoane-stâlpi de soartă legate între ele,
de la bing-bang încoace, prin pronia rotirii...

Rotirea, totdeauna-i perfectă și curată,
precum e piua apei când bate apa-n piua,
cum e stelimea nopții în roata-i dinspre ziuă,
cu spițe rogvaive, în alb diurn picată.

Dar clipa n-are clipe, nici spațiu, nici cetate,
e unică-n lumina ce în lumini se trece,
și arde-n fiecare cu focul ei cel rece,
ieșind din nedurată c-o inimă ce bate...

E clipa-n tot și-n toate o piatră grea de moară,
ce face din detalii esențe ideale,
de unde își trag seva valorile reale,
prin care existența esența și-o măsoară?

Sunt oare toate-acestea năvoade aruncate
într-un ocean de vorbe cu sensuri infinite,
ce-și poartă-n sine valul spre zări nedefinite,
păstrându-și în adâncuri esențele curate?!

O vorbă-n tâlc ne spune: trăiește-ți clipa, frate!,
esența fericirii se concentrează-n clipă,
ca zborul păsărimii-n bătaia de aripă,
sau ca creștinătatea în sfânta-i trinitate.

Dar clipa nu-i mișcare, nici stâlp solid în sine,
e doar o existență ce n-are existență,
nici viitor de piatră, nici drum, nici iminență
în gândul care trece și-n altul care vine.

E doar acea monadă, în sinea ei reală,
cu care se exprimă, prin ireal, realul,
și, prin esența apei, își spune păsul valul
la scară infinită și-n formă ideală.

În aparență, totul ar fi demult de-a roata,
căci timpul-ar fi continuu, iar spațiul în mișcare,
în veșnică frecare, în uz și-n transformare
pe care mister Cronos-l măsoară cu durata.

Dar nici durata n-are, în sinea ei, durată,
căci totu-n viața lumii e destinat să treacă,
iar trecerea în sine-i sosire care pleacă,
odată care-și scrie pe frunte niciodată.

Infinitatea clipei nu-i soră cu durata,
durata nu durează, iar cercu-închide roata.

Turnu Severin, 01 ianuarie 2025

CETATEA LIBERTĂȚII

Sărim din vorbă-n vorbă, toată viața,
în slalom uriaș printre cuvinte,
uitând mereu aducerile-aminte
și ziua care-și uită dimineața.

Se lasă noaptea când îi vine rândul,
și soarele-încălzește altă zare,
iar Terra-și lasă umbra-i rotitoare
să-i răcorească sufletul și gândul.

În ochii ei ce dorm o zi întregă,
când soarele-n lumină o-învelește
și cu lumina zilei o orbește,
în noapte, universul se dezleagă.

Și noaptea-și vede, -n văzu-i fără soare,
contrastul dintre negru și lumină,
petale-n nestematele din mină
și galaxii ce n-au de gând să zboare.

Și-n noul văz, mai văd, de vor să vadă,
cum strălucește-n noapte nevăzutul
și-un viitor ce și-a durat trecutul
în decăzutul ce-a-uitat să cadă.

De-aceea, doar în noaptea fără soare
în care văzul vede-un cer cu stele,
luminile devin, în văz, rebele
și stele la punct fix sau căzătoare...

Dar Terra-i rociferă, nu-înstelată,
cetate doar la Soare rotitoare,
cu miez de foc și ape răcitoare,
ce nu-și aprinde lampa niciodată.

Lumina și-o primește de la soare,
căldura tot de-acolo îi parvine,
dar are-o inimă de foc în sine
și verbe de planetă vorbitoare.

În conul său de umbră-i Universul,
cu cerul lui de străluciri stelare,
de emigrări din razele solare,
și poezii care-și reneagă versul.

Dar eu nu neg, în vorba mea, cuvântul,
nici nu-l afirm prin stele vorbitoare,
pământu-și ia căldura de la soare,
iar soarele dansează cu pământul.

Pe cer e-o libertate-îngrăditoare,
e greu să-ți cauți cale printre stele,
și nici vreun strop de umbră de la ele,
de vreme ce-s mereu strălucitoare.

Nici soarele pe cer nu are poartă,
e-un exilat ceresc la-îndepărtare
și arde pe un rug în izolare,
cum arde omul părăsit de soartă.

Iar eu, orbit de porți, prevăzătorul,
ce prin nevăzul lumii, văd cuvinte,
mi-am ars pe rug aducerile-aminte
și-am pus pe libertatea lor zăvorul.

Nu mai există-n lume libertate,
când însăși libertatea-i o cetate.

București, 02 ianuarie 2025

AZI, AI LIBERTATE?!

Tu, Române neaoș, ce mai ești pe-acasă,
să mai dai cu sapa, să mai bați o coasă,
îți aduci aminte c-ai avut o țară,
pe care ți-ai dat-o-n somn pe ușă-afară?!

Chiar de sapa vieții-ți devenea laptopul,
colțul de la colțuri ți-a țucat prosopul
și-ai fost scos din luptă, ca măseaua minții,
făcând pact cu dracul și război cu sfinții.

Ai cedat onoarea, pe daiboj, la dracul,
pomul lăudat te aștepta cu sacul
și-ai tulito-afară, ca ieșit din pușcă,
fără să-ți dai seama c-aia-i tot o cușcă.

Cușcă parfumată-n marea libertate,
poartă rogvaivă-n haine de cetate,
aceeași sclavie-n altfel, cu laptopul,
sub un cer cu stele, te-aștepta Potopul...

N-ai plecat de voie, nici în aventură,
te-ai dus pentru-o pâine, pâinea-ți de la gură,
a venit potopul într-o haină nouă,
masca libertății-n picături de rouă...

...Așa a fost vremea, blestemul sau soarta,
îți șoptești în barbă, închizându-ți poarta,
o închizi în vise, nu-n realitate,
nu mai ai vreo poartă, ai doar libertate!

Tot mai dormi și-acuma-n somnul cel de moarte,
dormi pe imnul țării ce-a rămas departe,
chiar de-l cântă morții când e sărbătoare,
viii-s duși cu pluta-n altă trecătoare.

Fiindcă trece vremea și-alta-n locu-i vine,
fala cea trecută, astăzi e-o rușine,
mâine, desuetă, va fi o ocară,
dată încă-odată tot pe ușă-afară.

O mai dau și astăzi cei ce conduc țara,
tot schimbând schimbarea, tot plasând povara
pe umerii plebei, țării și prostiei,
mimând vremuirea-n cheia veșniciei...

Dincolo de dogmă e-un mereu dogmatic,
ce menține țara-n beznă, pe jeratic,
focul gheenei arde iadul și toți sfinții,
în timp ce copiii îșiucid părinții.

Legea-n vremea asta este-o înjurătură,
ochii se holbează, dinții ies din gură,
CeCeReul-rege tace și dictează,
dreptul rațiunii doarme și visează.

Toată limpezimea pare o-încurcătură,
ca înțelepciunea-n lipsa de măsură,
ca războiul păcii-n pacea din războaie,
sau ca starea minții, când o faci de oaie...

Dar tu, om cu creier, ce conduci o țară,
și tu creier simplu dat pe ușă-afară,
mai aveți, vreunul, -n țeasta voastră-întreagă,
neuroni în stare de-a fi puși la treabă?

Iară tu, române, te mai scoli vreodată
dintr-un somn de moarte blestemat de soartă,
pe care-l cânti astăzi, imn, ca pe-o bravură,
cu creieru-n tălpi și noaptea minții-n gură?!

Cum de mai există-n gura ta cuvântul?!
Cum de te mai rabdă cerul și pământul!?
Cum de se mai poate Terra să te-îndure,
Domnul să te vadă, hoțul să te fure?!

Asta-ți este soarta, ăsta ți-i norocul,
să te ardă ploaia, să te stingă focul,
să te-alunge dorul să te cheme duca,
și-într-un alt perete să dai iar cu nuca.

Ai fost dat afară, ca s-o duci mai bine,
angajat la alții, nu acas-la tine,
ți-a surâs surâsul să fii ca afară,
cetățean al lumii, țaran fără țară.

Nu-ți mai strigă domnul: ce faci, măi, țărane,
astăzi tu ești Domnul, tu ești la butoane,
te-a trimis destinul ca să-ți fie bine,
marea libertate-i în sfârșit cu tine.

Marea libertate are dos și față,
ziua are noapte, noaptea dimineață,
tu aveai de toate, țară și avere,
liniște și pace, minte și putere.

Le-ai avea și-acuma, dacă-ai avea parte,
de înțelepciunea omului cu carte,
de un cap cu creier demn să-ți fie frate
și de-un văz de noapte-n turnul din cetate.

Dar când nici cetatea nu-ți mai aparține,
ești liber ca vântul... și-o să-ți fie bine...,
nu-ți mai bați nici capul, n-ai nicio povară
ești în libertate, -n țara ta de-afară.

Și va trece vremea, va fi ce-o vrea Domnul,
La mulți ani, Române, doarme-ți, liber, somnul.

Turnu Severin, 04 ianuarie 2025

MIREASĂ INFINITĂ

Mă uit și azi la lampa-mi milenară,
rămasă-n cui pe un străvechi perete,
și-mi pare-a fi icoana unei fete,
cu ochi de jad și suflet de fecioară.

E-n ochii ei, senină și frumoasă,
o floare înflorită-n ochi de floare,
ce strălucește-n razele de soare,
în ziua-i de prințesă și mireasă.

E-un pisc de viață-n fiecare fată,
de frumusețe-n rochie de gală,
o clipă infinită și reală
ce nu se uită-n viață niciodată...

Iluzia-i și ea, la fel, o floare,
ce crește și în gânduri și pe creste,
mereu aceeași filă de poveste
o clipă infinit nemuritoare...

De-aceea, clipă, mă tot uit la tine
și-n văzul meu te văd netrecătoare
mereu la fel, mereu aceeași floare
și lună plină-n noapțile senine...

De ce-ai rămas de-atâta timp nestinsă,
poveste infinită și reală,
creată de-o lumină ireală,
și remanență dintr-o lampă stinsă?!

De ce-ai uitat să-ți amintești de tine,
în noaptea de-altă noapte-n noapte stinsă
de clipa-n infinitul ei cuprinsă
din galaxia nopților senine?!

Erai ce-a răsărit din întuneric,
prin infinita gândului lumină
și s-a-încrustat în florile de mină
ca duhul din castelu-i luciferic...

Era demult, se terminase timpul
și lampa se stinsese de la sine,
iar eu uitasem să mă uit la mine,
când se schimba tăcut în sine schimbul...

Mai sunt și-acum plecat și-întors acasă,
la casa mea cu lampa-n mine stinsă,
cu gândul obosit și tâmpla ninsă,
dar clipa mea în mine-i tot mireasă.

Mireasa mea de-o clipă infinită,
pe-o oază de lumină nesfârșită...

Turnu Severin, 5 ianuarie 20251

CETATEA LIBERTĂȚII INFINITE

În lumea asta complicată, e totuși multă simplitate,
o poți închide ca pe-o turmă în târlă, -n verbe și-n cetate.

De verbe, turma n-are vreme, pe munte treaba ei și-o face,
în târlă n-are timp de bârfe, e mult de rumegat, și tace...

Cu oamenii-i aceeași cale, chiar de-s mereu cu ochii-n soare,
trudesc o viață pentru-o pâine, visând, târându-se, să zboare.

Gândesc la multe, chiar la toate, la ce îi poate duce capul,
într-o imensă-încurcătură, purtându-și jugul și proțapul.

Sunt angajați în munci imense, în cercetări și-n treburi grele,
au libertate nesfârșită să scurme-n infinit și-n stele.

Pot face tot ce-i duce capul, iar capu-i duce unde poate:
în universul fără margini, în infinit, în libertate.

Dar chiar și infinitul lumii e partajat pe bucățele,
ca într-un joc cu sumă nulă și sub un cer pe-un rug de stele,

în amintiri demult uitate, în nesfârșirile pierdute,
în haosuri reordonate și în limbaje prea limbute...

Căci omul poate-n lumea asta să aibă-înalte idealuri,
cam tot așa cum și oceanul e-n drept să aibă-n sine valuri.

Oceanul nu le ia în seamă, de jocul lor nici nu-i prea pasă,
el are gândul în adâncuri și-n seama vântului le lasă.

Dar unii dintre noi se pare că au o altfel de gândire:
să pună botniță la verbe și un alt mod de rânduire.

Căci lumea asta complicată e transparentă și opacă,
precum un joc harababuric ce-n alt concept de joc se joacă.

De-aceea, lumea-i mușuroic compată-n mii de mușuroaie,
și face multă făcătură și prin palate și-n gunoaie.

Palatele ne sunt elita, gunoaiele nu-s reciclate,
ar trebui ca omenirea să fie-închisă într-o cetate.

Cetatea nouă care, sigur, nu-i îngrădire în cetate,
ci-i o cetate fără ziduri încarcerată-n libertate.

O libertate-n care omu-n sine este-n drept să fie,
cum este galaxia noastră-n conceptul ei din galaxie.

Iar libertatea este forma trecută-n noua-i rânduială,
prin care orice plinătate devine-o plinătate goală.

Deplinătățile din lume vor fi o lume depășită,
de-o altă lume fără margini de libertate infinită.

Căci libertatea n-are margini de libertate-îndiguită,
iar zidu-n sine-și sapă groapa în libertatea-i infinită.

București, 11 ianuarie 2025

NESFÂRȘIRE

Ce-înseamnă-n finitate nesfârșirea
și nesfârșirea-n haina ei de gală,
pe care-o-îmbracă-n forma ei finală
ca moartea ce-și asumă nemurirea!?

Ce-înseamnă-acest concept de nemurire,
când numai moartea e nemuritoare,
când apa se întoarce la izvoare
și viața izvorăște din iubire?

Eternitatea-n sine-i infinită,
iar finitatea-n viață-i transformare,
esență infinit netrecătoare,
monadă-într-o mișcare nesfârșită.

Ce-înseamnă-n lumea asta infinitul,
când fiecare e dator c-o moarte,
când existența-n vii și morți ne-împarte,
și începutul are-n cod sfârșitul?!

Ce-înseamnă-n nesfârșirea ei sfârșirea,
când tot ce-începe sigur se sfârșește,
când neîmplinirea-n gol se împlinește
și moartea are-n gene nemurirea?!

Doar moartea n-o să moară niciodată,
doar ea-i esențial netrecătoare,
esența nu-i o floare care moare,
ci doar ce s-a durat fără durată.

Nici viața nu e viață -n nemurire,
o viață-i doar o clipă care trece,
o flacără ce arde-n focul rece,
cum arde carpen diem în iubire.

Iubirea nu-i o clipă, ci-i o viață,
netrecătoare-n formă trecătoare,
ce se întoarce-într-una la izvoare,
ca noaptea-n starea ei de dimineață.

De ce-i așa, așa a fost să fie,
dar roata vieții nu-i eternitate,
e doar o inimă ce-n viață bate
tic-tacul ei de drept la veșnicie.

Nu-i veșnicia din eternitate,
nu este nici parfum de nemurire,
e doar un vals de viață și iubire,
și vocea dintr-o inimă ce bate.

O viață care arde-n altă viață,
ca focul care arde-n noi și-n stele,
și-n mantia luminii dintre ele,
prin care noaptea trece-n dimineață.

Dar noaptea-și spală ochii-n zori cu rouă
și-împarte nesfârșirea pe din două.

București, 12 ianuarie 2025

FĂCĂTURĂ

La steaua care-a ațipit,
e încă mult până la noapte
și cerul, plin cu dinți de lapte,
deja, sugând, a obosit.

Vorbește-n gând, ca un bătrân,
ce-și face cruce când gândește,
și-și roagă moartea când trăiește
ca acul într-un car cu fân.

Dar cerul nu-i nici om, nici vânt
și nici vreun gând care gândește
e doar nimicul din poveste
și infinitul din cuvânt.

Tot ceru-i azi astăzi cătrănit,
ca nesfârșitul care tună,
când norii lui pe cer se-adună
într-un finit neliniștit.

Un brav finit ce s-a proptit
în zarva dintre două verbe,
sub fusta stelelor superbe
din legea fructului oprit

Dar el, un tot din mai nimic,
sau infinitul care tace,
ce face tot ce nu se face,
e mai-nimicul cel voinic.

Clipește ca un răzgândit,
nici nu scâncește nici nu tace,
dar face doar ce n-ar mai face,
de-ar fi sătul și fericit.

Uitând un gând într-un alt gând,
de-al treilea își amintește,
și oful greu și-l potolește,
călcând pe verbe și tăcând.

Tăcerile-s de aur fin,
când în tăcere-și spun cuvântul
și-așteaptă doar să vină vântul
cu nori de foc și cer senin.

În focul soarelui pe jar,
o flacără de somn se ascunde
ca un niciunde-n alt niciunde,
ca un tâlhar în alt tâlhar.

E clar că totu-i făcătură,
când ceru-o ia pe arătură.

București, 12 ianuarie 2025

REFORMATAREA NOULUI COȘMAR

Ne-am exilat din orice-înțelepciune
și ne-închinăm la proștii noștri harnici,
ce-au neuronii-n țeste de lunatici
și-și cred prostia ultima minune.

Sunt goi, dar îmbrăcați la patru ace,
din carele cu proști recuperate,
cu care-și cos ideile pătrate
într-un colaj de lemn și carapace.

Adăpostiți de-acest blindaj endemic,
de îî-uri aruncate la grămadă,
încearcă-n văz prin nevăzut să vadă,
edenul lor dintr-un etern malefic.

Nu sunt hiene, sunt doar proști cu carul,
ce cred că-n tigva lor e-înțelepciune,
iar ei au har de unică minune
în masa celor care-s port-samarul.

Mulți dintre ei sunt docti, au doctorate,
și mii de alții zilnic li se-închină,
ca proștii, la prostia lor cretină,
la șansele în zar încarcerate.

În toată lumea domină prostia,
e o prostie ca să faci războaie,
să ieși din casă și să stai în ploaie,
să-ți dai la altul casa și moșia.

S-ascuți cu frig idei reeșapate,
cu state-n faliment sau de vânzare,
c-un cer format din stele căzătoare,
cu mari puteri și state eșuate.

Te-învață Greii ce-i statalitatea,
ceva ce are costuri către Sfântul,
deși-i-al tău, îți vei plăti pământul,
de nu ai bani, îți pierzi proprietatea.

E dreptul tău ca să trăiești pe Terra,
e dreptul tău să ai de drept o casă,
dar Greilor de drepturi nu le pasă,
va fi a lor, curând, și atmosfera.

Și aerul va fi taxat, se pare,
cu ora, cu secunda, cu minutul,
cu anul, cu prezentul, cu trecutul,
deja plătim lumina de la soare.

E încă loc de bir și de taxare,
că unii-s mai în drept de drept ca alții,
deja, azi, frații își taxează frații,
taxarea-i un ANAF fără hotare.

E visul celor care, azi, schițează
să retaxeze cerul și pământul,
dreptul de-a privi, zâmbetul și gândul,
plus visul care-n vis la vis visează...

NEȘFĂRȘIRI

De nu visează, nu-i nicio problemă,
pe-același steag, vom pune altă stemă.

București, 13 ianuarie 2025

MEDITAȚE ÎN VRIE

Când cazi prea mult pe gânduri, n-ai de gând
să te desprinzi de ele și să zbori,
nici în abisuri negre nici în nori,
ci doar, prin ele, să-ți vorbești, tăcând.

Tăcerile tăcute-s mult mai grele
ca rezonanța vorbei prin cuvânt,
cuvintele-s adesea frunze-n vânt,
cum sunt pe cer căderile de stele.

Toți creierii de noapte mintea-și storc,
iar piromanii trag săgeți de foc
în stelele ce-n flăcări ies din joc,
căzând arzând și nu se mai întorc...

Dar, câteodată, gându-i gând în sine,
cum este miezul nopții scos din noapte
cum sunt esențele-n cuvânt din fapte
cum e speranța-n clipa care vine.

În noaptea albă, gândurile-s negre,
în gânduri negre, nopțile-s soioase,
urātu-îmbracă haine arătoase,
dar cioburile nopții-s tot integre.

În noaptea minții-i iar harababură,
acrimile fac coadă la bomboane,
bomboanele-și pun sâni de silicoane,
iar dreptu-i drept de drept pe arătură...

Apar mereu minorități majore,
ce dau din coate să ajungă-n față,
când noaptea-și face somnu-n dimineață
și se trezesc tăcerile sonore...

Se bate iarăși toaca în surdină,
se-îmbracă noaptea minții-n dimineață,
se sting pe rând luminile de ceață
și, gata, s-a făcut din nou lumină...

Cuvintele-și fac treaba prin cuvinte,
consoanele sunt iarăși consonante,
vocalele sunt totuși rezonante,
iar mințile la minte iau aminte.

Din nou se zboară în condiții grele,
dar creieru-i mereu la datorie,
când însăși meditația e-n vrie,
și manșa zace-n praful dintre stele.

Și totuși verbele-și vor duce zborul
pe norul unde doarme-n jilț poporul.

București, 13 ianuarie 2025

NEFÂRȘIRI REPETIToare

În lumea asta ultra-complicată
sunt multe nefârșiri sofisticate,
uitări la zi și amintiri uitate,
extrase azi din ce-a mai fost odată...

Avem bagaj trecutul ca tezaur,
un patrimoniu viu în neuitare,
ce știe tot ce-a fost mereu sub soare,
de unde scoatem porția de aur.

Dar, totuși, ne aflăm în cățărare,
săpând în viitor, ca cercetașii,
girați de ce-au durat înaintașii
în cod de deveniri repetitive

Mai tot ce-a fost e astăzi o comoară,
un munte cu valențe de statuie,
pe care-l știu mereu doar cei ce-l suie,
în escalade care-n timp coboară.

Ce-a fost a fost și-n veci n-o să mai fie,
planificarea-i astăzi viitorul,
târâșul de-altădată și-a luat zborul,
iar zborul n-are drept la veșnicie.

E doar o încercare temerară
de-a evada din marea închisoare,
de pe planeta noastră rotitoare,
captivă n gravitația solară.

Desigur, morții nu mai sunt în viață,
iar cei de astăzi nu se tem de moarte,
nici de-acel act ce-n vîi și morți ne-împarte,
iar carpen die-i noua dimineață.

O dimineață cât o veșnicie,
căci viața trece, clipa nu dispare,
ea-i ca o stea mereu netrecătoare
ce n-are nici durată, nici moșie.

O clipă-n sine-i roua dimineții,
chiar de-i extrasă din ruleta vieții.

București, 16 ianuarie 2025

MEANDRE ÎN HALAT DE VERBE

Câinele ce latră-n sinea lui nu mușcă,
leul e tot leu și când e-închis în cușcă.

Cușca nu-i oceanul ce-și conduce valul,
nu-i nici călărețul ce-și strunește calul.

Este doar o vorbă care-n verb vorbește,
fie-n gura mare, fie pe muțește.

În democrație, însuși Creatorul
poate să voteze, de-are chef, poporul.

Iar Măria Sa, poporul, are-n toate,
în ce-i spune vorba, suveranitate.

Suveranitatea-i azi o vorbă rece,
ce din vechea vamă-n noua vamă trece.

Dar, vei înțelege, de-ai un strop de minte,
ce înseamnă astăzi vorba din cuvinte...

Mintea-i minte, de-i rebelă sau cuminte,
și în viață, și-n sclavie și-n morminte.

Și morala-i tot morală, de-i morală,
și în lume, și-n afaceri și-n tocmeală.

Dar vrăjeala cea mai tare dintre toate
este cea de-a fi-înțelept în libertate.

Orice-înțelepciune este înțelepciune,
nu-i descurcăreală, nu e nici minune,

nu este nici dogmă și nici șmecherie,
este doar ce știm că trebuie să fie.

Dar și știitura-i știință care trece
când în focuri sacre, când în apă rece...

Lumea curge-n sine cam cum curge apa,
țarul tronuiește, plebea dă cu sapa.

Sapa cea mai tare este azi laptopul
și, în ciberspațiu, s-a mutat potopul.

Dacă-ți vine chef s-o iei pe arătură,
n-ai să mai bați câmpii, ai o tastatură.

Vechile sintagme au o altă formă,
facerea de forme este azi reformă.

Astăzi, în palate, stau pe gând bancherii,
sus pe munte-s turme ce-și păzesc oierii.

Orice amintire este azi uitare,
clipa ne rămâne, viața-i trecătoare.

Deci, trăiește-ți clipa, lucrător cu ziua,
viața viețuiește, apa-și bate puiua.

Gheorghe Văduva

Toate sunt de toate, noi sau primitive,
apele-s tot ape, pivele-s tot pive.

Și în făcătură e stabilitate,
piua trece-n pive, vântu-n vânturi bate.

De nu mai sunt pive, sunt hidrocentrale,
apa suie munții, munții curg la vale.

București, 15 ianuarie 2024

GER DE FOC

În acea iarnă, sus, sub creastă, la Sâmbra oilor, ningeă,
iar Sâmbra oilor, de-acuma, era-voalată în mireasă,
credeam că sunt pe-un stâlp de voaluri fugit prin hornul de acasă,
pe dealul troienit cu verbe, o vorbă-n legea ei vorbea.

Vorbea prin fulgii-i de zăpadă, iar eu vorbeam în gând cu ei,
simțind privirea de alături cum face focu-n ochi la mine,
ca să topească Everestul în serpentina care vine,
prin ochii ei senini de față ce-ardeau ca focu-n ochii mei...

Era o iarnă ca în Norduri, dar înăuntru era vară,
eu mă uitam furiș la ea, ea să făcea că nu mă vede,
enormitatea era clipă, miezul clipei era verde.
afară era ger de iarnă, în ochii mei, era Sahară.

Am dat de-o parte gerul aspru cu vorba mea înmănușată,
în ochi ei a ars lumina cea din străfundurile Terrei,
la acea flacără uitată, de la-începuturile erei,
golit de timpul care vine, de azi, de ieri, de niciodată.

Vedeam în gând cum trece iarna în vara unui foc de gheață,
se aprindea în alb lumina, sinteză-n sine complicată,
iar mâna ei ținea de mână o amintire, azi, uitată,
din care se hrănește legea din dreptul dreptului la viață.

Cum o fi asta, nu se știe, nici înăuntru, nici afară,
autobuzul suie panta, în albul pur al dimineții,
punând de-a valma toate-acestea în clipa infinită-a vieții,
într-o metaforă sublimă ce-n ochii ei mă înfioară.

Fiorul lor mă săgetează cu înc-o clipă de visare,
ce-mi spune totu-n necuvinte, din perspectivă infinită,
ca o imensă avalanșă, sub geana lor, de ei stârnită,
în gerul aspru de afară, ce-n floarea de pe geam apare...

...Autobuzu-acum coboară, în slalom uriaș, spre urbe,
ca un schior de performanță pe-o pârtie de fulgi de vată,
în care porțile sunt sloiuri dintr-o zăpadă parfumată
și liniile de sosire sunt drepte transformate-n curbe.

Ochii ei îmi spun de toate și-n toate acestea mă-înfioară,
îmi dau clipind o întâlnire în parcul plin de felinare,
orașu-i alb în albul nopții cu polul Nord în buzunare,
iar eu rămân pe-un sloi de gheață în cea mai lungă așteptare.

M-așez pe-o bancă-n centrul urbei, c-un felinar în loc de soare,
îmi scriu cu taste reportajul, șoptindu-mi: vine sau nu vine...,
laptopu-mi face semn cu click-ul, căci bateria nu-l mai ține,
iar eu aștept s-apară ochii-i cu raza lor strălucitoare.

Dar noaptea trece precum clipa din cea mai lungă așteptare,
iar eu mai cred că-n dimineață răsare ea în loc de soare.

București, 26 ianuarie 2025

NEGURA LUMINII

Mă mai gândesc și-acum la ultima strigare
din lanțul ne-întrerupt de strigături strigate
ce-au pus chindia nopții-n zile înnorate
și negura luminii-n clipa de-înnoptare.

Degeaba mă gândesc, tot nu pricep durata,
or clipa de strigare n-are-n fond durată
și nu se mai întoarce-n sine niciodată,
integru-întreg nu e totuna cu bucata.

Dar nu-i ca bolovanul, nici ca piatra,
ci-i lunecoasă și fluidă, ca marea,
inteligentă și vivace, ca ideea,
și nobilă ca focul ce-încălzește vatra.

O vatră sacră nu e-n sine vorbitoare,
ci șade tolănită-n verbe tăcătoare,
cu ochii verii-n ochelari de soare,
și primăvara renăscută-n conservare.

Atunci când cerul gurii-n verbe se bombează
și verbele se bat ca soacrele-n limbaje,
se sparg în cheie hipersonică blindaje,
și vrabia din drone la vrăbeți visează.

E multă tevatură vexă-n ce nu este,
iar verbele se iau pe verbării la ceartă,
ehei-și trec bombardierele pe hartă,
același joc, aceeași antică poveste...

Nimic din ce contează-n conturi nu contează,
vulcanul din adâncuri face băi de soare,
devremele-întârzie faptic la culcare,
lumina din adânc, în zori, se-înnegurează.

E ordine perfectă în harababură
și haosul de azi e-n pană de speranță,
dreptatea-i marea nedreptate din instanță,
iar cinstea și mireasa-n drept de drept se fură.

Lumina-i o făclie dintr-un imens integru
o stea pe cerul ei, un pulsator de viață,
o zi, un foc, un răsărit, o dimineață,
sau altă lume-n care soarele e negru.

Dar negru nu-i culoarea care-n inimi bate,
ci hăul cel total numit eternitate.

București, 30 ianuarie 2025

SETE DE FOC

Își cântă-n strună coasa și angoasa,
de parcă-ar fi fițoase siameze,
uitate de demult pe metereze,
de-un ginere ce și-a mâncat mireasa.

De-atâta drag, a vrut s-o integreze
în el, în carnea lui, în viața lui,
să nu mai aparțină nimănui,
ci numai el, în viață-i, s-o păstreze.

Să nu mai poată altul s-o privească,
să nu mai poată ea ca ea să-și fie,
să fie-a lui, mereu, pe veșnicie,
și numai el să poată s-o iubească.

Să-i prindă-n neuronii lui icoana,
s-o vadă-n viața lui neuronală
ca pe-o lumină-n nopțile de smoală,
regenerând eterna lui nirvana...

Despre demult și azi se povestește
cam de pe unde vine vorba asta,
când însuși Zeus și-a mâncat nevasta,
să afle cât de tare o iubește.

Dar vorba asta-o știe-o lume întregă,
mânca-ți-aș gura ta, când îmi vorbește,
îi spune-un ochi ce-n ochii ei șoptește:
mânca-te-ar neica, cât îi îmi ești de dragă!

Și ea îi spune, tot așa, în șoapte:
eonul meu, cu ochii de razachie,
te-aș îngropa-n ai mei pe veșnicie,
să te păstrez în mine, zi și noapte...

Dulcegării ce țin de veșnicie,
sintagme cu aromă canibală,
mâncatul e iubirea ideală,
sau trecerea la altul pe moșie.

Desigur, și iubirea-i canibală,
o foame ideală și carnală,
carnală de esență ideală,
sofisticată, doctă sau... banală.

Un el și-o ea etern se devorează,
din miezul nopți până-n miez de noapte,
în verbe-înfurtunate sau în șoapte,
inima flămândă la iubiri visează...

Pe-un interval de verve călătoare,
de viață plină ochi de curcubeie,
bărbatul vede-n ochii de femeie
infinitatea clipei trecătoare...

Își cântă-n strună coasa și angoasa,
În armonii de stele arzătoare,
dar dimineața soarele răsare
și visele o iau la sănătoasa.

Ne mistuim în clipa infinită,
ca focul dintr-o sete nesfârșită...

București, 5 februarie 2025

POSIBILE IMPOSIBILITĂȚI

În era asta toate s-au schimbat,
iar noul cerc e-n straie de pătrat.

E cerc, de-n jurul lui se va roti,
și e pătrat în cerc, când va dori.

Ba chiar și absolutu-i relativ,
în cercul fix, pătratu-i rotativ.

Nu-i totul doar așa cum poți să-l vezi,
iar adevărul nu-i ceea ce crezi...

Nu poți să faci titanic din tramvai,
dar poți să crezi că iadu-i colț de rai.

Nu poți s-ajungi savant din prostălău,
dar poți să-ți fii savant în stilul tău.

Nu poți să poți să faci pe prostul înțelept,
dar poți să crezi că ești savant de drept.

Nu poți să memorezi, când ești uituc,
nici să-ți faci coif de-argint dintr-un papuc.

Nu poți să fii deplin, când ești nimic,
nici uriaș cu ștaif, când ești pitic.

Nu poți să zbori în sferele cerești,
când tu nu știi decât să te târăști.

Nu poți s-ajungi la rangul de sus-pus,
cât mai ai încă pietre sus de dus.

Nu-i important ce-ai învățat să știi,
e important cum poți să te susții.

De-aceea, când visezi, la ce visezi,
e musai, de visezi, să cotizezi.

Ajungî acolo unde ai visat,
doar când ai terminat de cotizat.

Căci, astăzi, competența cea mai tare
e dată de-un nivel de cotizare.

De cotizezi la stat sau la privat,
e important cu cât ai cotizat.

Sunt astăzi mii și mii de viziuni,
idei, sloganuri și înțelepciuni.

Dar, mai ales, ești cel mai competent,
de n-ai fost premiant, ci repetent.

Se duce naibii era celor foști,
puterea trece-n talpa celor proști.

Azi, nu e evul celor competenți,
ci un nou ev, bazat pe repetenți.

Un ev original, repetitiv,
cu plusul generat de negativ,

cu susul coborât la foarte jos,
cu josul dat de fața de din dos.

Dar proștii nu sunt ei cei mai de sus,
sunt doar acei ce-s lesne de condus.

Ei nu știu niciodată că nu știu,
nici nu le pasă dacă mortu-i viu,

nici dacă cei ce-s morți au drept de vot,
nici dacă cred în cei ce spun că pot.

Mai sus ca ei, sunt cei ce sunt de sus,
acolo unde Dumnezeu lor i-a pus.

Iar Dumnezeu lor e doar al lor,
de-aceea fac ce n-au habar că vor...

De vor să vrea, ei pot să vrea ce vor,
nu-și sunt ce-și sunt, sunt Dumnezeu lor...

Dar când și Dumnezeu e ca ei,
tezaurul minunii-i de doi lei.

București, 7 februarie 2025

SOMNAMBULISTICĂ

Socrate-ar spune c-am sfidat cucuta
și noaptea-mi strigă că sunt zi ratată,
odată crede c-am mai fost odată,
iar dusu-mi zice că-s de dus cu pluta.

Un altu-mi zice loză feminină,
dar asta nu-i ocară, ci onoare,
femeia, de când lumea, este-o floare,
dar azi e și... femeie masculină.

Se zic cam multe, multele-s de toate,
prunii înfloresc, florile fac prune,
binele-i de rău, relele-s de bune,
unde nu-s puteri, neputerea poate...

Ascult, când somnul minții întârzie,
căci, pe-întuneric, i-angajat la soare
și nu-și mai vede ziua următoare,
e prea bătrân și are amnezie.

Nici mintea minții nu mai doarme-acasă,
acuză insomnii și e fudulă,
dar umblă, noaptea, ca o somnambulă,
pe-o coadă dintr-o mătură de casă.

O scoți pe ușă, intră pe-altă ușă,
nu-i pasă niciodată de cuvinte,
de mintea ei, nu-și mai aduce-aminte,
uitarea-i este fiică și mătușă.

Ea-i doar ca ea, și asta vrea să-și fie:
lumină validată de-întuneric,
stilistă-într-un concept de luciferic,
ce-îmbracă vara-n haină de dimie...

Și viața trece-n dulce armonie,
în starea ei de pace și-n războaie,
în verbele din apele de ploaie
și în tristeți ce vin din bucurie.

Mă doare bucuria că mă doare,
durerea, când mă doare, simt durere,
durerea-și are dreptul la tăcere,
tăcerea-i necuvântul de onoare.

Dar eu sunt eul liber, la răscruce,
răscrucea dintr-o rochie de seară,
când toamna s-a-îmbrăcat în primăvară,
iar dusul n-a-înțeleș unde se duce.

Și-a reajuns pe-un rug de libertate,
precum eternitatea-n nesfârșire
și nesfârșirea-n noua-i priponire,
iar libertatea, -n spirit de cetate.

Cetatea-n paradigmă infinită,
la toată libertimea-împrumutată,
dansează somnambulic resetată,
în rochie de liber-îngrădită.

Și nu contează spiritul de casă,
contează doar că e din nou mireasă.

București, 09 februarie 2025

TĂCERI VORBĂREȚE

Îmi pun neuronii la treabă, axonii valsează-n copite,
în stadiul de criză acută, se bat, prin foneme, -n ispite,
o vorbă mă ține de mână, o alta îmi ține de șase,
dar astăzi din nou bucuria se-ascunde-n durerea-mi din oase.

Nimicul e-n toate ca totul, iar totul se face că face,
cuvântul ascultă tăcerea, tăcerea se face că tace,
se poate să crezi câteodată mai tot ce înseamnă credință,
ființa ființează-n neființă efectul benefic de ființă.

E greu să mai vezi la vedere vederea din cel ce nu vede,
doar văzul rămâne esența din crezul ce-n văz se încrede,
dar ochiul din văzu-n nevăzu-i să vadă-n nevăz nu mai știe,
privirea ce poartă o coasă privește-într-o lume dilie.

La marginea lumii, lumina uitată, din beznă, răsare,
la ziuă, lumina din inima nopții se trece-n uitare,
uitarea uitată se-întoarce cu fața spre noua-i fațadă,
iar văzul de ziuă, trezit de lumină, începe să vadă.

Și ochiul din creier își lasă-n sinapse o lacrimă stinsă,
lumina de veghe din starea de-alertă rămâne aprinsă,
e greu să fii creier cu mintea luminii blindată-n de toate,
dar asta e prețul plătit de lumină în orice cetate.

NESFĂRȘIRI

Căci bezna-i nimicul, abisul, adâncul, nevăzul, totuna,
în lumea nelumii, mai toate-s de toate și toate-s niciuna,
iar munții bat câmpii cu pietre de moară-înfiltrate-n câmpie
neștiința din știință-i adesea o știință în cel ce nu știe.

Dar gândul te duce cu gândul la gândul ce-n sine gândește
la lumea de gânduri ce-n gând și-n cuvinte cu lumea vorbește,
în chei de gândire, în voci fără voce ce-și strigă-n durere
eternul din clipă, când clipa-i tăcerea ce piere-n tăcere.

Realul din sine nu-i vorbă, nu-i șoptă nu-i crez, nu-i poveste,
ce este nu-i verbul din vorba vorbită când vorba nu este
nu este nici de-a-întregul, ce-a fost întreg în starea lui reală,
pe când eternitatea-i totdeauna reală-n ireală.

Și chiar de veacu-n veacuri trece și altu-n locul lui tot vine,
din toate-astea nu se-alege răul rău, nici ce este bine,
ce-n noua eră rezonează c-o emigrare sedentară
și-împinge josul sus pe creste cu greul pietrelor de moară.

Nici moara nu mai are pietre, le-a dus Sisif-ul sus, pe munte,
în lumea florilor de piatră, cu ceru-n car și steaua-n frunte,
iar pietrele se fac nisipuri și emigrează în oceane,
sau se prefac în diamante, în flori de colț și-n silicoane.

În iarna asta vorbăria s-a îmbrăcat în haină albă,
și-n legea ei, pe netăcute, și-a pus pe silicoane, salbă.

București, 17 februarie 2025

*Se stâlpuiește lava din cuvinte,
când ard pe rug, oceanele fac fum,
uitările-au rămas demult pe drum
și cad pe gând aducerile-aminte...*

CUPRINS

TABLE DES MATIÈRES

De același autor.....	2
Iubire și povară.....	5
La steaua luminii din nord.....	7
Patron pe osul tricolor.....	9
Tăceri netăcătoare.....	11
Efect colmatat.....	13
Iluzie Stelară.....	15
Vechiul nou și noul vechi.....	17
Întunericu-n lumină.....	19
Gând de gând.....	21
Distinsa mea idee călătoare.....	23
Adâncul din mine e zbor.....	25
Neliniști.....	27
Tot ce pot, când nu se poate.....	29
Labirintism.....	32
Ucigaș de fier.....	34
Josul lumii noastre-i tot mai sus.....	37
Cu ochi de stea și viață de cometă.....	39
Ultima esență-i simplitatea.....	42
Esența îndoielii.....	44
Idee pe de rost.....	46
Monstru elevat și peștișor de aur.....	48
Așteptare în cenușiu.....	50
Amprenta cetății.....	52
Gheață pe val de foc.....	54
Virtual în pata de cerneală.....	56

Permis de-acces la nemurire.....	59
Netreceri trecătoare.....	61
Eternitatea e-îmbrăcată-n negru.....	63
Nu curge nici o apă curgătoare.....	66
Ultima răscruce-n infinit.....	68
Vorbește vorba-n vorbărie.....	71
Hornul dintre fire.....	74
Patrie nomadă?!.....	76
Tot, nimic, parte cu parte.....	78
Cu libertatea-n colivie.....	80
Ochii tăi ce-n mine cu ochii mei vorbesc.....	83
Orbul lumii la vedere.....	85
Nesfârșire și măsură.....	87
Clipita.....	89
Mereu prezent în starea mea de-absent.....	92
Extensii pline în caduc.....	94
Mirabila-întrebare.....	96
Clipă înșelătoare.....	98
Struna din cuvinte.....	100
Papuci de cățărare.....	102
În amintirea unui gând uitat.....	105
Teama de Socratiadă.....	107
Soare și rug.....	109
Siaj de neplecare.....	111
Prin simplități complicate.....	113
Clivaj în alb.....	115
Văz în nevăzut.....	117
Iad cu ochi de paradis.....	119
Ochiu-înțelepciunii.....	121
Libertăți cu profunzimi sumare.....	123
Ca nemurire-n stea nemuritoare.....	125
Dreptul țafnei.....	127
Văzul ochilor din văz.....	129
Treaba-n grabă, graba-n treabă.....	131

NESFĂRȘIRI

Solaritate	133
Atât de mult...	135
Diferențe-n sumă nulă	137
Final la infinit...	139
Văzul minții	141
Rostuiri prăbușite	143
Spațiul n-are timp, timpul n-are spații..	145
Aici și acum	147
Soare cu sfințiformi	150
Careu de ași	152
Spiritul unei esențe	154
Văzul din lumina nopții	156
Veșnicia și zăvorul	158
Un înțelept, un foc, un Prometeu	160
Cornovebărie	162
Robot robotizat	165
Toate trec...	168
De ziua înserării	170
Actanți actanțiali	172
Eon neon	174
Ne-încarcerarea clipei	176
Cetatea libertății	178
Azi, ai libertate?!	181
Mireasă infinită	185
Cetatea libertății infinite	187
Nesfârșire	189
Făcătură	191
Reformatarea noului coșmar	193
Meditațe în vrie	196
Nesfârșiri repetitive	198
Meandre în halat de verbe	200
Ger de foc	203
Negura luminii•	205
Sete de foc	207

Posibile imposibilități.....	209
Somnambulistică.....	212
Tăceri vorbărețe.....	214
CUPRINS.....	217

**Neliniștile noastre sunt liniștiri de fum,
când focul ne cuprinde și ne trezim arzând,
când verbele fac valuri și noi vorbim tăcând,
pe drumurile lumii, când nu există drum.**

**De-aici, din ne-niciunde, niciunde ne simțim,
în armonia vremii, urzim dizarmonii,
dizarmonia-și are în sine armonii
și-n armonia sorții cu soarta ne mințim.**

ISBN 978-973-8941-94-6